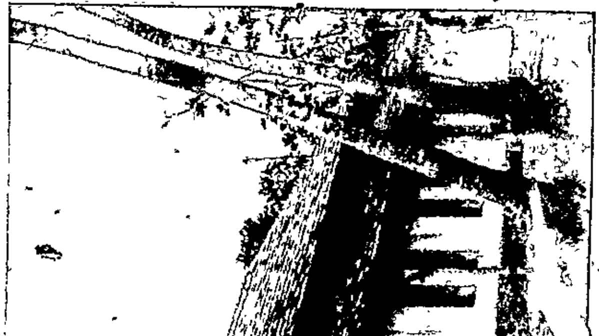

நமது கட்டைவேலி ஆலயம்

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக
கடவுள்
நம்மோடிருக்கிறார்

“......பூமியின் எல்லைகளிலுள்ளவர்களெல்லாரும் நம்முடைய தேவனுடைய இரட்சிப்பைக் காண்பார்கள்”
(எசாயா 52 : 10)

கட்டைவேலிச் சபைச் சரிதை

தொகுத்தவர்
கனம் M. S. சின்னையா

1950 மாசி 26.

சாவகச்சேரி,
இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

அர்ப்பணம்

எள்ளி நகையாட
இழிவாய் உரையாடி
கள்ள மிலாத்தேகம்
காறி உமிழப்பட்டு
முள்முடி தரித்து முதுகில் அடிபட்டு
வள்ளல் தன்தேகம் வடுக்களாய்த் தான்மாற
ஈனக் குரிசேறி இனிய உயிரீந்து
பாவிகட்காய்ப் பரிந்து பேசும்
இரட்சகர்
இயேசுவின்
இணையடிக்கு
அன்பின் அர்ப்பண
மாக அளிக்கின்றேம்

❋ ❋ ❋

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	முன்னுரை	vi—viii
2.	சபைச் சரிதை : A. ஆங்கிலம் (Selected)	1— 29
	B. தமிழ் (J. S. ஆழ்வாப் பிள்ளை)	31— 54
3.	ஆதிக்கிறீஸ்தவர் சிலரின் சந்ததிவரலாறு :	
	1. பீற்றர் முருகப்பர் (M. S. S.)	55— 59
	2. யோன் இராமு ... (J. S. A.)	60— 67
	3. A. V. முருகேசு (G. M. C.)	68— 73
	4. W. N. கந்தையா (S. K. A.)	74— 80
	5. E. V. சின்னத்தம்பி (J. S. T.)	81— 83
4.	சாட்சிகள்: 1. Rev. M. S. சின்னையா	84— 88
	2. Rev. M. A. இரத்தினராசா, B. D.	89— 94
	3. Mr. D. S. இராசையா	95—102
5.	சிந்தையிற் சில (ஆ. தா. சு.)	103—111
6.	ஊழியர் நாமாவளி	112—113
7.	காரியஸ்தர் சபை	114.
8.	பணம் உபகரித்தோர்	115—118
8.	வரவு செலவு	119.

முன்னுரை

அன்பின் வெளியீடாக, "கட்டைவேலித் திருச்சபைச் சரிதை" என்னும் இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியேற்ற, அடியேனுக்குக் கிடைத்த அளவற்ற அநுக்கிரகங்களுக்காக ஆண்டவருக்கு அநந்தம் ஸ்தோத்திரம்! இந்நூல், 129-ஆம் வருடோற்சவ சம்பந்தமாயும் திருத்தியமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆலயத் திறப்புவிழா தொடர்பாயும் பிரசுரிக்கப்படுகின்றது.

கட்டைவேலித் திருச்சபை 1950-ம் ஆண்டில் 129வயது (1821—1950) நிரம்பியதோடமையாது, ஆவியின் வளர்ச்சியிலும் அதிகம்திகம் வளர்ந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. மூத்துவளர்ந்து முதுமைபெற்றாலும், காத்துவந்த கடவுளின் கிருபையால், இன்றும் இளமையோடிருந்து எங்கும் பிரகாசிக்கின்றது.

உண்மைக் கிறீஸ்தவர்களின் உயரிய ஜீவியத்தையும், சபைக்குடும்பங்களின் ஆச்சரியப்படத்தக்க வளர்ச்சியையும் நாம் கண்டு, நம்மை நாம் ஆராய்ந்து, நம் ஆண்டவரிடம் முன்னேறிச்சென்று, அவருடன் ஒப்புரவாதற்குப் பேருதவியாகவும், நம் பின் சந்ததியார்க்கு இஃது ஓர் ஞாபகமாகவும் இருக்கும் என்பது என் பூரண நம்பிக்கையாகும்.

ஆதியில், மெதடிஸ்த மிஷனறிமார் தம்மைத்தாம் ஒறுத்து, ஆண்டவருக்குத் தங்களை அர்ப்பணஞ்செய்து கடல் தாண்டி, இத்தீவின் கரையடைந்து, கட்டைவேலியைக்கிட்டி எவ்வளவு ஊக்கத்தோடும், உண்மையோடும், வைராக்கியத்தோடும் சுவிசேஷசெய்தியைப் பாடசாலைகள்மூலம் பரப்பினார்களென்பதை இச்சிறுநூல் இனிது காட்டுகின்றது.

அழைக்கப்பட்ட ஆதிக் கிறீஸ்தவர்களின் அடியில் தோன்றிய ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அநேக குடும்பங்கள், பல்வேறு இடங்களிலுள்ள சபைகளிற் றூண்களாய்—அழைக்கப்பட்ட சுவிசேஷ ஊழியர்களாய்—பலவாய உத்தியோகங்களிலமர்ந்து, அங்குசெய்யும் ஊழியத்தின்மூலம் கிறீஸ்துவைப் பிரதிவிம்பிக்கும் கிறீஸ்த அடியாராய் இருப்பதை இந்நூலிற் காணலாம்.

சபைகள், அனலுமற்றுக் குளிருமற்று ஏனோதானோ என்ற சிந்தையுடையனவாய்—உலகமே தஞ்சம்என்றெண்ணியவைகளாய் இருக்கும் இக்காலத்தில், முன்னொருபோதும வெளிவராத முறையில் இந்நூல் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளிவருவது அரும்பெரும் பேறென்றே எண்ணுகிறேன்.

இந்நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ள பெரியார்களின் சரிதை, உள்ளதை உள்ளபடியே ஒருவாறு உரைக்கப்பட்டுளது. எல்லா மகிமையும், கனமும், புகழ்ச்சியும் "எங்களுக்கல்ல கர்த்தாவே எங்களுக்கல்ல" நின் நாமத்திற்கே மகிமையுண்டாவதாக!

இந்நூல் ஆக்குவதற்குப் பலமுறை பலருக்கு எழுதியும் பதிலே கிடையாது, மனமேசோர்ந்து இருந்தகாலை, உருவாவதற்கு உறுதுணையாய் முன்வந்து, கைதந்து உதவிசெய்த திரு. J. S. ஆழ்வாப்பிள்ளை அவர்கட்கும், திரு. D. S. இராசையா அவர்கட்கும், திரு. G. M. சின்னத்தம்பியவர்கட்கும், கனம் M. A. இரத்தினராசா B. D. அவர்கட்கும், திரு. S. K. அரசரட்டினம் அவர்கட்கும், திரு. M. S. சின்னத்தம்பியவர்கட்கும், திரு. J. S. தம்பிராசா அவர்கட்கும், திரு. A. D. சுப்பிரமணியம் அவர்கட்கும், திரு. M. சுப்பிரமணியம் அவர்கட்கும், ஆலயக் கட்டிடச் சித்திரத்தை அழகுற வரைந்து உதவிய John Manuel அவர்கட்கும் என் நன்றி உரியதாகுக. என் கஷ்டங்களைத் தனதாக ஏற்றுப் பன்முறை பல்பிரயாணஞ்செய்து பகிர்ந்தனுபவித்து—கூடிய கெதியாய்க் குறித்த காலத்துள் அழகுற முடித்து அளித்த

அன்பர் திரு. A. மோசேஸ் அவர்கட்கும், இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலையாருக்கும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

பல்வேறு இடங்களிலுள்ள பலரால் எழுதப்பட்டமை காரணமாக — பாஷைநடைப்பங்கம், சொற்சுவை பொருட்சுவைக்குறைவு, இலக்கண வழூஉக்கள், எழுத்துப்பிழைகள் என்பனவெல்லாம் இறம்ப இருக்கலாம். காலநெருக்கடி காரணமாக இவற்றையெல்லாம் களைய அவகாசம் ஏற்பட்டிலது. ஆகவே, பிழைகளிருப்பின் அவை பெருவியப்பன்று; அவற்றைப் பெரியார் பொறுப்பர்.

இந்நூல், அநேகரின் பக்திவிருத்திக்கும் ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கும் முக்கிய கருவியாயிருந்து இறைவனடி சேர்ப்பிக்க, எல்லாம்வல்ல இரட்சாபெருமான் திருவருள் பாலிப்பாராக.

கட்டைவேலி,
துன்னாலை,
கரவெட்டி,
26-2-1950.

M. S. சின்னையா.

சில மிஷனறிமாரும் போதகர்மாரும்

The Early History of Methodism in Ceylon

(Taken from the records kept at Vembadi)

The men and women who went out from the large Christian family in Jerusalem, carried with them the colonizing spirit, and planted the earliest Churches in the earliest Christian homes. It was this same apostolic force, which made the early Methodists such brave and beneficial soldiers in their Master's cause. Their Mission to the oriental world was only one of many similar enterprizes undertaken by our fathers in Britain. The Missionaries who came to India and Ceylon, did not feel banished from home; they were still members of that brotherhood which had ties and interests reaching beyond " the valley of the shadow of death ".

"Thus for two generations have the warm hearted sons and daughters of Western homes come to build the Christian home amid the luxuriance and loveliness of Eastern lands. The Church in the house proceeded and provided the Church in the world. And we are looking forward to a time when a Ceylonese Conference will send its greetings to the ancient parent in Britain, by Oriental Presbyters, who rule over strong and general Churches in these

glowing and fruitful fields.") What our fore fathers said in fifty-two is almost come to pass today.

Five pineer Methodist Missionaries "sailed out of Bombay Harbour on June 20, 1814, under the care of Captain Mitchell" in the "Earl Spencer" and "arrived at Point-de-Galle, after a voyage of nine days." 29th June is thus our Methodist anniversary in Ceylon. That day is regarded and observed throughout Ceylon, as a holy-day and holiday in every Methodist Mission School and College, as a festival in every Methodist home in the island and as a general thanks-giving day in all our Churches.

The youngest of the band, was Thomas Hall Sqance, who lived to be the oldest survivor of the company. For 54 years after that day when he sprang from the boat on to the Galle jetty, Thomas Squance lived to tell the story of that wondrous guidance and aid received in this Ceylonese Mission. James Lynch and Benjamin Clough came ashore in that boat and were astonished to find themselves warmly welcomed by the Master Attendant, W. C. Gibson Esq. not as strangers, or adventurers, but they pass through the old gate way of 1668 up to the largest house of Galle Fort. Soon after their arrival at King's House, the Missionaries were introduced to the Right Honourable Lord Molesworth, Commandant of the Galle Garrison, who still

further surprised these rejoicing pineers of the cross, by his quiet remark. "This is all in answer to prayer". What could it all mean? The meaning was very simple, a repetition of apostolic history. He who directed Peter to Cornelius the centurion in response to his pleadings for light and blessings, had sent these Missionaries to Lanka, and thus honoured the faith of this noble believer.

William Ault, of Macclesfield, England and George Erskine, from Ireland, came from the ship in another boat, which drifted into a current, while waiting for letters, and was carried to the open sea, all the night running southward in spite of the earnest toil of the brave strong boatmen, who tried in vain to bring their passengers to the shore Southward they floated seventeen miles in the darkness, and in the middle of the night, they came into the Harbour of Belligama. "About half past two in the morning they landed, and the" boatmen conducted them to the house of Mr. Kunemann "the magistrate, who cheerfully rose, and rendered them every assistance". Soon after they had breakfasted, the palankeens and servants sent from Galle by Lord Molesworth, arrived; "and about five o'clock in the afternoon they arrived in safety "at Galle; soon forgetting their sufferings and perils, in the blessedness of their fellowship. Thus the experience of the old book was repeated, "so He bringeth them unto their desired haven".

Where did these Methodist Missionaries reside? General Sir Robert Brownrigg, the Governor of Ceylon, had directed "that the Government House in the Fort of Galle should be prepared for their reception;" and as his guests, they assembled there to consider their future toil. Six months had passed since they left Portsmouth on the last day of the old year; their hearts had been welded by daily supplication at the throne of grace; they were in the presence of that oriental faith, which counts and claims the millions of Eastern races; the stamp they placed on this Mission would probably remain there, long after their day of labour had ended, they were awed and stilled by the very nearness of their divine Guide, whose marvellous and wise care had thus far " led them forth by the "right way, that they might go to a city of habitation."

On Sunday July 3rd, 1814, their first Eastern Service was held in the Dutch Church and the sermon delivered by Thomas Hall Squance that morning attracted to the cross a young man of Swiss descent who joined the Mission as its first minister of Ceylon and from July 1814, untill Good Friday, 1862, William Alexander Lalmon had a name and a place in this Mission. Step by step the Lord showed His servants their way; and in every point they at once accepted the divine command.

When the Sunday came again, they had service in the old Church largely attended by the residents,

of all ranks and all races. The next day is one of the historic dates of our Ceylonese Mission and this is the ancient record of the transaction.

On the morning of Monday July 11, they held a consultation on the affairs of the Mission, and after mature deliberation they came to a determination, to separate to Jaffna and Batticaloa on the one hand, for the Tamil country; and to Galle and Matara on the other for the Sinhalese"

They agreed to choose their stations by ballot and this was the result. Benjamin Clough remained at Galle, George Erskine was chosen for Matara; William Ault for Batticaloa; James Linch and Thomas Hall Squance for Jaffna. Before they finally separated, these true disciples of Jesus resolved upon celebrating the Lord's Supper, and the morning of separation was the time appointed for this impressive and farewell service, on Thursday the 14th July, 1814.

We must add one sentence more, as to the true martial spirit with which these soldiers of Christ acted. " On Friday July the eighth, their attention was directed to certain places as eligible for missionary stations. On Monday July eleventh, they fixed their appointments and Thursday the fourteenth, commenced their journeys to their stations." At the end of February 1815. William Martin Harward and his wife arrived at Galle, were appointed to

Colombo and started without delay for their duties in the capital.

More than two generations of human life have passed away, since these arrangements were made by Missionary fathers, but our experience have confirmed the wisdom of their policy. Each of these earliest centres has become a diffuser of untold blessings to the races and families there residing; and we do not know, we never shall know, in this life, the numbers of people who have been led to Christ, and to heaven, by the consecrated labours of the Wesleyan Methodist Missionaries in this island. But each toiler can affirm as the prophet of Uz, "My witness is in heaven and my record is on high." The complete registers are kept above, where no prejudice, blights, no fear hinders, no variance separates God's children. None will be missing from that roll-call, who have been faithful unto death; "and the Lord shall count, when He writeth up the people, that this man was born there."

The missionaries however, met in their annual presbytery as one body, coming as the tribes came to Jerusalem for the Lord's service. We can rest a moment in our narrative, now, to see how these six men had come, to join the heroic enterprise of Bishop Coke, as he is always called by the American Methodists. James Lynch appears first upon our Conference Records in 1808, as a young man in

Ireland accepted for our ministry, and waiting for his appointment. The next year 1809, William Ault in England, and James Lynch in Ireland, have had one year of ministerial duty; while George Erskine was then admitted into the ministerial office. The name of William Martin Harvard comes first on the minutes as appointed to the Diss Circuit Norfolk, in 1810 Thomas Hall Squance stands on the 1812 list, as commencing his ministry, while Benjamin Clough was admitted into the ministry in 1813, with John McKenny and their names appear among the missionaries appointed for Asia in July next year.

A note appears in the 1813 minutes, to announce that three missionaries were appointed for Ceylon; one for the Cape of Good Hope; one for Island of Java; and two were to travel with Doctor Coke, who was officially designated "General Superintendent of our Asiatic Missions."

The minutes of July 1815 simply appointed each missionary, as they had agreed to their circuits by the ballot, in 1814; James Lynch was the chairman and a regular district was recognized. But so profound was the impression produced in Britain, by the generous effort of Doctor Coke, and his sudden call to heaven on the 2nd of May, from the cabin of the ship. in the Indian Ocean, that six additional ministers were sent "for Ceylon and the East." The names of this second band, were, Barnabas

Shaw, Samuel Broadbent, John Horner, Robert Carver, Elijah Jackson and John Callaway.

On-ward still the New Mission progressed and in 1819 the two Districts North and South were formed in Ceylon which have been so continued for 70 years. Don Cornelius de Silva Wijesingha, now enters the minutes, as the first fruits of that pineer school opened by Benjamin Clough in Galle; and John Anthoniez takes his place in the ranks of Eastern Methodist preachers. Fresh names tell of additional preachers in this prosperous field; Titus Close, Alexander Hume, Samuel Allen, Joseph Roberts, Abraham Stead and Joseph Bott, with Joseph Flecther, are this year accepted as missionaries in the Eastern Missions. James Lynch was Chairman of the Tamil District including both Madras and the distant Bangalore. That page in the 1819 minutes is a wonderful record of the expansion, interest and general zeal, then shown in our first Mission to Asia.

The first actual union of the oriental Methodist Churches, took place at Bangalore in July 1887 and the trienial gathering has been held ever since, the latest being the one at Kandy, this year in accordance with the resolution passed at Calcutta, in January 1855.

The month of July has our golden days in Methodist history. The conference of Great Britain

always assembles in July. The first sermon in Ceylon was preached on July 3, 1814 and the Bangalore meeting was on that same day, begun 63 years after. The earliest missionaries met in July for their first conference with each other, and the first triennial meeting of the Ceylonese Mission assembled at Kandy on July 4th 1888.

When the missionaries and ministers of our Ceylonese Churches met in Kandy, on Wednesday morning the fourth of July, this year they went there as elected representatives from their several district meetings. Three score years, and fourteen more had passed away, since the first missionaries had knelt together at the feet of their Lord to hear His sweet inspiring message "I am with you alway, even unto the end of the world." And the same gracious Master lives today, coming still to His followers with those same gentle words of might and promise. He was with us, all the day, and all the way. Let us see these chosen messengers of the Churches, as they meet in His name, and for His sake.

The History of The Kaddaively Church

Earlier than 1821, Point Pedro and Kaddaively were under the care of the Chairman of the North Ceylon District the Rev James Lynch and he was also the Chairman for Madras and distant Bangalore

For the first time in 1821 a separate Missionary was given for the Point Pedro station. He was Rev. Richard Carver. In 1823 Kaddaively had a separate school with a teacher and 38 children. In 1823 the total number of Tamil Christians was 5 and the non-Ceylonese Christians 17 for the whole of the Peninsula.

In 1826 the Missionary stationed at Point Pedro was Rev. Abraham Stead and the first assistant Tamil minister John Philip Sanmugam was stationed in 1827.

The number of Tamil Christians is 27
" " Dutch, Portugese " 44
" " English " 12
Total 83

The Point Pedro Station Report of 1827 reads: "The congregation are in general good. Many hear with attention and it is hoped with profit. The public baptism of several adult who have given evidence of their being changed in character has excited considerable interest. Several who meet in class appear to be growing in grace and in the knowledge of our Lord and Saviour Jesus Christ."

Sgd. A. Stead.

"The little Society in this place has continued steadfastly throughout the year. The numbers have been very regular in their attendance at preaching the class meeting and other means of Grace. I know of no cases of bad conduct amongst them and I

think that they are all sincere and some of them are growing in Grace. Our present number is 11, one being added to the ten of last year. The new convert is a young man a brother of Abraham, the first person who was baptized in Point Pedro by our Missionaries.

Kaddaively in the Point Pedro Circuit is a place of great importance for missionary labour, containing a dense population. It is deemed a most desirable location for an assistant Missionary. We therefore beg to recommend to the Committee to allow £ 25 towards erecting a house for the residence of a native assistant Missionary.

In 1837, Point Pedro being of great importance as the station of an European Missionary and the present bungalow being altogether unfit for his residence the District beg to recommend that a small house be erected for the purpose and that a sum not exceeding £ 150 be allowed for its erection.

In 1844, A correspondence is laid before the meeting by the Superintendent of Jaffna and Point Pedro Stations respecting a formal and legal transfer of the buildings and grounds situated at Vannarponnai, Puttur and Kaddaively, partially occupied by the Mission. It will be seen by reference to the correspondence that although we are authorized to occupy the places that the tenure is not such as we would like to have, and as a more satisfactory possession can be obtained only from the Secretary

of State, it is submitted to the Committee whether they ought not to apply to that Functionary for the purpose of obtaining it.

What Chapel was proposed to be built next year? "As soon as the Puttur Church is completed it is proposed to restore the Kaddaively Church, for the roof of which timber has been contributed by the natives." This happened in the year 1846.

PUTTUR & KADDAIVELY

"It is hoped that these two buildings will be completed in the course of a few months after which the restoration of the Church at Kaddaively will be commenced."

1847 PUTTUR & KADDAIVELY

"These two interesting stations are now regularly supplied with religious services as well as educational means At the latter place four youths offered themselves as candidates, for Christian baptism and it was intended to administer it to them at the end of the year. On the occasion when the youths were expected to be admitted into the Church an old man himself formerly baptized under the rule of the Dutch was appointed to oppose their being received and considerable discussion took place On the whole I judged it expedient to defer the matter. The youths themselves were greatly disappointed and one of them followed me to Point Pedro besieging me to administer the ordinance to him It is to be wished that Kaddaively could have

an assistant Missionary. The population is immense 15000 souls and altogether it is one of the interesting divisions of the Northern Province. I hope soon to attempt the restoration of the old Church there."

"Mr. Williams has regularly visited the schools on these two stations once a month for sometime, and on the arrival of the expected brother will be able, we trust, to make two visits one of which will be made to include a Sabbath".

Sgd. PERCEVAL.

1847 Edward J. Robinson. Minister at Kaddaively.

This is undoubtedly one of the most desirable stations we have as a rural region. It contains a self—sustaining population of about 15000 souls within comparatively small limits. The old Church and house are in ruins. Efforts were made to resore the latter 13 years ago by W. George but these proved abortive although upwards of £ 51 was expended on it. The people have given timber for the roof of the Church and Govt. expects that we shall speedily attempt its restoration, We have not the means of doing more than attempting a nominal occupation. There are three schools and they possess a respectable relative efficiency. Nothing less than the residence of an active European will do for this parish. We must do all in our power to make our present means efficient and on our Bible Society engagements being completed the party resident at Jaffna on that

account may be transferred to Kaddaively. The American Mission has put down one of their numbers at Udupiddy, the adjoining Parish. This coupled with the engangement on our part with Govt. that we will occupy the place in a manner suited to the wants of the population renders it necessary that we should most earnestly endeavour to take up this ground. On the last Sunday in November I visited this station and preached to a large and attentive congregation. I also administered the sacrament of baptism to two young men and an infant One of the young men had been long a candidate for admission into the Church but his baptism was postponed for considerations which as they apply not only to him but to others similarly circumstanced and involve a principle it may not be out of place to give you further information respecting the matter. It must be understood that at the end of last year there were at Kaddaively and Point Pedro about half a dozen young men whose baptism had been determined on and at the time of my visit, at the time I intended to administer the rite, but on the occasion, an old man connected with the Kaddaively parish, a person himself under the system of the Dutch, but who afterwards relinguished his Christian profession and adapted ancestral faith, opposed the baptism on the ground not of abjection to Christianity but of the immaturity of the youths. It was evident to my mind that the old gentleman had been deputed by the relations of the parties to

prevent the performance of the ceremony and it is equally evident that the candidates under the tuition, principally of W. Philips and W. Watson had not been fully examined on certain points such as that of marriage which probably in a few months will oblige us to exclude them from the Church. A considerable discussion ensued between young Watson and the old man, and it ended in my refusal to baptize the parties. There was no doubt of the anxiety of the candidates and none of their sincerity but the positions they occupied in relation to their parents and friends forbade the hope that they would sustain a consistant profession under trying circumstances.

In the course of discussion the old man alluded to the mode in which the youth had been instructed and very justly denounced the method as inconsistent with the solemn character of religious profession. Young Watson defended the course and alluded to the method employed by the cultivator to mature fruit, as plantations for example were smoked and some fruits slightly bruised in order to advance the process. The sagacious old gentleman rose on his seat and in a tone and with an emphasis indicating a felt triumph over his opponent exclaimed. "If the cultivator would let the fruit alone, it would ripen better by natural process. Time and warmth would effect that which neither smoking nor bruising would accomplish half so well, and precisely in the same way the young men if allowed leisurely to

meditate on the claims of Christianity would mature into hopeful conviction, and might consistently be gathered into the Church."

The matter ended here. I determined not to yield to the wishes of the parties perceiving that the cost had not been fully counted. I mentioned the case as supplying evidence of progress and as illustrative of the peculiar difficulties surrounding the progress of Christian truth in this part of the world. One of the young men baptized on the occasion of my recent visit was especially examined as to his purposes about marriage. It appeared that he was not likely to meet with peculiar temptation in this particular and in many respects his case may be regarded as a hopeful one. The dependant position of native Christians, the character of Hinduism of the Province and lubricosity of the native supply occasion for careful instrospection into the circumstances of candidates for admission into the Church of Christ. Where the majority of candidates independent and did Hinduism from, on these who abandoned its profession as on the Continent our profession, our possession would be much less responsible and it may be presumed the progress of truth would be more certainly ascertainable and its achievement more permanet?

Dated Point Pedro June 29th, 1850

Report from John White relative to tract distribution in the Parish of Kaddaively may afford

you some satisfaction. The people have doubtless opened their eyes and found themselves surrounded by a great light. Yet they are frightfully few who welcome the Sun of Righteousness and worship the Spirit of Truth. Our schools have just separated for the pleasures and perils of the brief recess usual at this time of the year. At Kaddaively the friends of the children assembled in goodly number on the examination day, listened with wonderful attention to the addresses delivered at the close of the proceedings on the advantages of good education, and the blessings of true religion. The elder youths of our schools (it were useless to mention the sucklings) almost invariably admit the truth and claims of the Christian religion. But their impressions are far from being sufficiently powerful to prevent them from sacrificing their bodies and souls to Heathenism, on the altar of matrimony. The country is being very gradually evangelized no doubt. The agencies now employed may, by the Divine Blessing effectuate great wonders. But after all your boys schools without correspondent female institutions are of comparatively little value. (John White)

The number of tracts distributed since the beginning of the year is 2350. I have for the last 12 months laboured in this Department to a greater extent than any former year of my Christian life. In the field of my operations embracing Kaddaively, Vathiry, Thunnali and part of Alvay, villages of the Kaddaively Parish, there is a population of 13000.

On Sundays Tracts have been regularly dispersed and in good numbers among the persons collected for Divine Service on the Mission premises. The average distribution on these occasions is 25. The obstacles are less than encouragements.

The whole of the good which has resulted from the distribution among the people of Kaddaively of religious tracts which are messages of glad tidings and silent moniters cannot be estimated from present appearance. Except the North Alvay these are sent throughout the whole parish.

KADDAIVELY

"This Parish formed a part of the Point Pedro Circuit. The site now occupied as our Mission premises was the Parish Church and the ministers' residence in the days of the Dutch. There is however nothing left of the old Church but a few pillars and a fraction of the wall. The house is now occupied as a school room and a preaching place. It is roughly built of stones and chunnam and covered with thatch and an annual outlay of a few pounds will be necessary to keep the old house standing.

Mr. Perceval in a letter to the Ceylon Government dated July 14, 1841 says: "The Mission entered on the formal occupation of Kaddaively in 1829. In 1834 a grant of £ 45 was made by the Committee for repairing the house with the design of locating an Assistant Missionary there. The house was roofed and otherwise repaired, but owing to the temporary removal of the Missionary of Point Pedro, we have not yet been able to occupy the house. In the course of few months, I have no doubt we shall have a person resident there. For the purposes of our school containing about 80 boys we erected a bungalow within the walls of the Church. I may observe that the Church is so delapidated that it would involve a greater outlay to restors it than to erect a more commodious edifice on a new foundation.

This property was ceded to our Mission by the Local Government. See letter from Govt. quoted under para on Wesley Chapel, Vannarponnai.

WESLEY CHAPEL VANNARPONNAI

This like the Puttur and Kaddaively Property was ceded to our Mission by the Local Government. Mr. Perceval writes in a letter to the Colonial Secretary under date July 14, 1841. At Vannarponnai the only building consisted of an old Church without roof greatly dilapidated and comparatively small in dimensions. It was restored in 1835 and is now used for public worship and a school of Hindu Mussalman youths amounting to more than one hundred is taught there. The premises have been occupied since 1818 from which time to 1835 the school was taught in a bungalow.

The following appears to be the letter from the Govt. conveying the rights of possession of the property at Vannarponnai, Puttur and Kaddaively.

Colombo Secretary's Offic
No. 347. Colombo, Dec. 13, 1842.
Sir,

I have laid your letter No. 394 of 6t December 1841 before the Governor.

It is not in His Excellency's power withou special authority to make a free grant of crown land. Probably such an assurance that you will not b disturbed as they have already been authorised t hold out to the American Mission may be satisfactor to the Wesleyan Mission, if now it will be necessar to refer to the Secretary of State for the Colonies.

The Govt. Agent, I have etc etc.
Jaffna Sgd. P. Austruther

A true copy of Price.

There are deeds in the safe at Jaffna which show that a small piece of land was purchased by the Mission many years ago, which is incorporated in the present plan of the premises. The outlay was trifling and limits of the piece are lost in the general plan. A house for a Catechist was erected several years ago and now is occupied as such. This site is too much on the outskirts of the Circuit to be eligible for extensive Missionary operation. The time may come when it will be of greater local importance than it is now.

These buildings are covered with thatch, the timber of the roof not being sufficiently strong to bear tiles. Of the walls of the Church are built of

stone and chunnam, those of the Catechist are made of mud. It requires of an annual outlay of some £ 5 to keep, these buildings in repair.

The division of the two stations, Jaffna, Vannarponnai and Puttur and Point Pedro Kaddaively into Circuits happened in the year 1868. (A) Jaffna Pettah (B) Jaffna (Vannarponnai) (C) Puttur.

(A) Point Pedro (B) Kaddaively. We name some of the advantages of being divided into several circuits.

1. The fact that these by some efficient Mission agent be secured to these distant centres of population.
2. The agents employed in these more limited spheres would feel a definiteness of responsibility most healthful in its influence on their action.
3. There is a Church or a house or a land belonging to the Mission amply sufficient for the erectoin of both Church and house on each of these several localities.
4. There have been resultory operation on all those stations. Sometimes a native minister has worked them and sometimes a catechist though repeated prolonged and most disastrous interruptions have occurred.
5. There are Christian families resident in each of these circuits who would form the nucleus of Christian Churches.

6. By this means local resources would be mor fully brought out and aggression made mor steady and sure. It might perhaps be wise t try this plan first in the Jaffna Circuit and tha so far only as Vannarponnai is concerned.

In 1870 Kaddaively was under the supervision o the Point Pedro Circuit. The native minister's hous had been put in thorough repair and the old Churc was converted into a School Chapel 75 feet by 1 feet. The Thunnalai Boys' School was built in 1871

In 1872 there was a "Native Ministers Fund which received all local funds; but such as are give specifically for the erection of native minister residence, school, house and furniture for schools A school bungalow 40 x 30 feet has been erected o land given by the people (Vathiry). The land ha been secured and preparation made for, at onc erecting a school bungalow.

Rev. J. V. Benjamin was the minister a Kaddaively in 1872. The Committee will notic doubtless with much pleasure the generous gift o Panai, timbers and other building materials to th Mission by the natives of Puttur, Kaddaively and Point Pedro. These we estimate not only on account of their intrinsic value but also as signs o a growing appreciation of the benefits conferred by our operations. We hope that this spirit of liberality will indefinitely increase. It is one of the signs of the times so far, we had a staff of 9 Ministers, they

are decidedly above the average in every quality needed for this office. Four promising young men had been brought before the past Synod.

The Supt. of the Point Pedro Circuit proposed that Puloly be constituted the centre of a new Circuit to be bounded on the West by the main road leading to Jaffna on the South by the road branching from the main road at the 4th mile post to the Eastern Sea and to the East and North by the sea. This area according to the recent census contains a population of 10195 and comprehends Puloly East, Katkovalam, Thumpalai, Vallipuram and Valathupalai now included in the Point Pedro Circuit. Thunnalai North is included in the Kaddaively Circuit. Vathiry was transferred from the Point Pedro Circuit to the Kaddaively Circuit, in the year 1871. Kaddaively, Vathiry, Theduthanai and Thunnalai South included a population of 9552 in 1871.

1873. The Native Ministers of the Point Pedro, Puloly and Kaddaively Circuits interchange once in every 6 weeks.

The large Portuguese Church has been reroofed and adapted to Mission purposes at a cost of £ 45. A large School Chapel has been erected at Karaveddi. A large School Bungalow has been erected at Vathiry. As a result of the rapid extensions of work in Puloly and Kaddaively Circuits and the springing up of a large number of schools requiring constant and systematic supervision in order to be

kept effective, most of which are several miles apart, Brother de Silva requests a mode of conveyance.

1873 Rev. J. V. Benjamin was the Kaddaively Circuit Minister.

1874 A School Chapel to be erected at Nelliyadi to be used as a Boys' School also, the Catechist's House was repaired and another Bungalow to be erected for girls. A Vernacular Boys School room to be erected at Karaveddi West. The verandah of the Native Minister's House at Kaddaively is to be converted into a study.

In 1879 a land has been purchased at Thunnalai for mixed school at the cost of £ 12. Kaddaively land has been given and school built at a cost of £ 10.

Testimony given by
One of the Ministers Kaddaively Produced at his Ordination Service on 10th Feb. 1930 in the Colombo Pettah Church.

Thirty years ago in a remote village of Point Pedro, well known then for the habitation of rowdies and undesirables, there was seen a little boy of four who was reluctantly taken to the village Christaian School to learn the alphabets of the Tamil language. It was there that the boy first came to hear of Jesus Christ and His miraculous dealings. Though a bad place his village was and his environments were,

yet the seed of God sown in the young heart began to grow in him in a wonderful manner. Anyhow he had to spend all his boyhood in the atmosphere of the Hindu circles and was thus carried deep into its influence. Fortunately he had some Christian relations and friends who had not let him out of their grip entirely. They made him attend Sunday Schools and other Christian meetings and thereby caused his desire to learn more and better of Christ and His Teachings. These things had great influence over the young boy and thus made him to have an inclination towards Christianity.

From the village school, he was taken to the Point Pedro Mission English School (presently called Hartley College) where he had to come in touch with Christian religious teachers, ministers and missionaries. This had given him the better opportunity of associating himself with more Christian friends and of learing more of Christ. By the time this little boy had become a young man and was in a position to decide matters for himself. After seven years of severe trial and hard struggle, he became fully convinced of the truth and confessed Christ before men and was baptised by the Rev. A. Lockwood at the Kaddaively Church on 27th December 1910.

That young man stands today in your midst to give his experience. It is none other than I. From the time of baptism and onward, I was ever ready to bear witness and testimony to the marvellous

dealings of God with me. My experience as Christi.n and as a worker in the cause of Chri though not a long one, recalls many happy instanc of answers to my prayers.

On looking back I find in the difficulties, di courągements, trials, and temptations through whic I passed I had but one means of getting my tempor and spiritual needs supplied—that is by prayer.

I can cite so many instances of direct answe to my prayers but as they are many to be relate here I refrain from doing so. I feel I must relate a least one of them. When I was a student in th Jaffna Central College the Pastor used to have Class meeting in the Rigg Hall Boarding for all th Christian students. The most important thing h always emphasized was Bible reading and dail prayer. He particularly asked every one of u "When you pray to God with all other request never forget to make this request i. e. make me th servant." Ever since I heard from the Pastor made it a point to ask God daily "Make me th servant" without the slightest idea that I woul ever become the servant of God. As a student a the age of 16 Jesus caught me. As a student I was a Sunday school teacher, a local preacher, the boarding prefect, College Y. M. C. A Secretary, president o the Boarders Union and took part in all the religiou activities of the College. Still for all I was no satisfied with all these things. From 1915 I was

one of the teachers of the Jaffna Central College and the Boarding Master of the Rigg Hall, from 1918 up to 1921.

In 1921 I had been to a convention meeting at Puttur. At the end of the convention meetings an appeal was made for the workers to offer themselves for God's work. "The harvest is plentious the labourers are few, who will go?" This is a God given opportunity. Let anybody offer himself or herself, for this great and noble work" I heard a voice speaking in me. "Stand up and offer yourself, I am always with you". I immediately obeyed to the inner voice, stood up and offered myself for the work of God and gave my testimony there. I went home and revealed my decision to Mrs. Chinniah and asked her whether she would accompany me wherever I go to do God's work and serve my Master. At first she was puzzled and was a bit reluctant but finally she decided to go along with me wherever I go. Although I made this decision in 1921 yet I stuck on to teaching till 1923. Suddenly I fell ill in 1922 and had to be confined to bed for some months. When I was on sick bed an incident that happened some ten years ago came to my mind. It was that while I was a student at Point Pedro, the students in the class were asked to write on slips of paper supplied to them "What they would like to become after their school career?" A friend of mine who sat by my side who is at present a Methodist Minister directed me to write

"Minister" in the slip of paper. I wrote it without the slightest idea that I would ever become a Methodist Minister. This worked heavily in me at that crital moment and made me to decide once and for all that I should be His servant.

When my wife's relations heard of it, they all with one accord said "no you must not go, you can do God's work as a teacher." I did not listen to any one of them as I had great conviction in my heart of my call to do His work. Immediately I went to the Rev. A Lockwood the then Chairman of the North Ceylon District and offered myself for the Methodist Ministry. I shall never forget in my life the first words he uttered, "Thamby don't take this job for bread and butter." I had a long talk with him and explained my earnest desire to do His work. Sir, nobody asked me nor advised me to take up this work except God. He directly spoke to me and I have the conviction of my call for His services. I am much better off as a teacher than I would be as a Minister. Further I quoted the 1st verse of the 3rd Chapter of St. James "My brethren be not many masters knowing that we shall receive greater condemnation."

After the usual formalities and preliminaries I was accepted a candidate for Ministry by the 1923 January District Synod and I was appointed the Pastor of the Manchantoduvai Circuit. I had bitter experience there as it was my first appointment. After a hard day's work, when returning home

walking in the hot sun, never experienced before as a teacher, that I determined to run away to Jaffna as it was a hopeless job. It took me two hours to walk 4 miles in the burning sun. When I reached home with the intention of going away for good without anybody's knowledge I saw two letters that came on that day one from Rev. H. Bullough from England and the other from the Rev. James S. Mather from Mannar. When I read those two letters, I found that both of them congratulated me for the noble work I have chosen but both of them quoted the same verse "having the hand on the plogh and turning back is not fit for the Kingdom of God." Immediately I repented of what I determined to do. I had so many trials, sickness death of my only child, temptations and hardships. All these things made me once again to quit His services and run away as I thought that I was not fit to do His work. At every turn I was guided by the Spirit. Whenever I was discouraged by circumstances and at the same time timely help was given to me by God. Now I have the greatest conviction that I was called by Him to do His work. Even in trials and troubles I have the peace of mind. May God use me as His instrument for the extension of His Kingdom.

திரியேக நமோ!

கட்டைவேலி
மெதடிஸ்த திருச்சபைச் சரிதம்

யாழ்ப்பாணத்துக் கட்டைவேலியூர்,
பண்டிதர், ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை அவர்கள்
எழுதியது

சாவகச்சேரி
இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மாசி, 1950

காப்பு விருத்தம்

1. கன்னிமரி சுதனே! உன் திருச்சபையின் சரிதமிதைக்
கடையே னுன்னை
முன்னியெழு திடுவதற்கு முதற்றொடுத்து முடியுமட்டு
முன்னே நிற்பாய்!
மன்னிடு சுத்தாவிவரப் பிரசாத மாரியதை
வரட்சி நீங்க
உன்னியிவண் பொழிந்திடுவா யுனதுதிரு நாமமதே
யுலகில் வாழி!

2. ஆவியினற் கனிகளெலாம் பொலிந்த திருச்சபையாக
அனல தாகச்
சாவினுயிர்த் தெழுந்தவுனைப் பரசமய வழிகளிலே
தடங்கி நிற்கும்
பாவிகணன் குணர்ந்திடு சாதனமாக வொளியாகப்
பரம காருன்
நாவிடு நோக்குடைத்தாக விச்சபைக்கு வருண்மாரித்
தாரை பெய்யே!

142, Green Street,
Kotahena,
Colombo.

J. S. A.

கட்டைவேலி
மெதடிஸ்த திருச்சபைச் சரிதம்

யாழ்ப்பாணத்தின் பெரும்பிரிவுகளுள் வடமராட்சி என்பதுமொன்று. இது, கட்டைவேலி, உடுப்பிட்டி, பருத்தித்துறை என மூன்று கோவிற்பற்றுகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள், முதலாவது கோவிற்பற்றாகிய கட்டைவேலிக் கோவிற்பற்றைச் சேர்ந்ததாகலின் நமது திருச்சபையானது, கட்டைவேலித் திருச்சபையெனப் பெயர்பெற்றுள்ளது.

தற்போது காணப்படும் மிஷன்வளவில் முற்காலத்திலே ஒரு சிவன்கோவில் இருந்ததென்றும், அதை ஒல்லாந்தரென்னும் டச்சுக்காரர் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி, தங்களுக்கென ஓர் கிறீஸ்தவ ஆலயங்கட்டினார்களென்றும்; அதையும் புத்தூர், வண்ணார்பண்ணை எனுமிடங்களிலிருந்த டச்சுக் கோவில்களையுஞ் சேர்த்து ஒருமிக்க டச்சுக்காரரிடமிருந்து வணம் பேசிவல் (Rev. Dr. Percival) ஐயரென்னும் மெதடிஸ்த குருவானவர் வாங்கிக்கொண்டாரென்றும் ஐதீகம் கூறும்.

கட்டைவேலியிலுள்ள நமது இன்றைய கோவிலுக்கு மேற்குப்புறமாயும் பாடசாலைக்குத் தென்மேற்குப்புறமாயும் இன்றுங் காணப்படும் ஓர் பழைய செங்கற்கட்டிடச் சிதைவு முன்னர் கட்டிய சிவன்கோவில் என ஒன்று குறித்த இடத்தில் இருந்ததென்பதின் உண்மைக்குச் சான்றாகுமென்ப.

டச்சுக்காரரிடமிருந்து வாங்கப்பட்ட கிறீஸ்தவ கோவிலானது உருக்குலைந்து சிலதூண்களும் ஒருபகுதிச் சுவர்களும் மாத்திரமே உடையதாக இருந்ததாம். அதை அக்காலத் தேவைக்குத்தக்கதாய் ஏதோ சில திருத்தங்கள்செய்து அக்காலத்து மிஷனறிமார் பாடசாலையாக உபயோகித்தனராம்.

மெதடிஸ்த மிஷன் 1814-ம் ஆண்டு ஆனி மா
29-ந் திகதி நமது இலங்கைத்தீவிற் கால்வைத்தது எனினு
1821-ம் ஆண்டிலேயே தேவஊழியம் முதன்முதலா
கட்டைவேலியில் ஆரம்பமானது. கனம் றொபேட் கா
(Rev. Robert Caver) எனும் மிஷனறியே தமது பெய
இணங்கவேண்டிய திட்டங்களை அமைத்து, உருவாக்கி, தே
கிருபையை முன்னிட்டு இவ்வூழியத்தை ஆரம்பித்தா
இவரது ஊழியம் கட்டைவேலியில் சுமார் ஐந்துவருட
காலமாய் நடைபெற்றுவந்தது.

1827-ம் ஆண்டு மெதடிஸ்த தமிழ்ப் போதகராக கன
யோன் பிலிப்பு சண்முகம் என்ற ஒருவர் இங்கு நியமிக்க
பட்டார். எனினும், 1856-ம் ஆண்டு வரைக்கும் வெள்ளை
காரக் குருமாரே (Missionaries) பெரும்பாலும் கட்டை
வேலித் தேவஊழியத்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

1856-ம் ஆண்டுக்குப் பிற்பாடே, இத்தஊழியம் சுதே
குருமாராகிய தமிழ்ப் போதகர்களினதும், உபதேசிகர்
ளினதும் பொறுப்பில் விடப்படலாயிற்று. இதைக்குறித்
நாமாவலி, இப்புத்தகத்தின் பிறிதோரிடத்தில் விபரமா
பிரசுரிக்கப்பெற்றிருப்பது காண்க!

ஆரம்பந்தொட்டுச் சிலகாலமாக, கட்டைவேலி, பரு
த்துறை ஆகிய இரு திருச்சபைகளும் வடஇலங்கை அ
கிரா[illegible]ாகிய ஓரே அக்கிராசனத்தின் கண்காணிப்பிலேயே
இரு[illegible]வந்தன. அந்த ஓரே அக்கிராசனரே, வடஇலங்கை
யே[illegible], சென்னபட்டினம், பங்களூர், என்னுமிடங்கள
விரு[illegible] திருச்சபைகளுக்கும் அக்கிராசனராக அமர்ந்
கட[illegible]யாற்றி வந்தார். அவரது பெயர் கனம் ஜேம்
லின் (Rev. James Linch) என வழங்கப்பெறும். 1814
ஆன[illegible]ி மாசம் 29-ந் தேதி முதன்முதலாக இலங்கைத்
தீவி[illegible]வைதத மிஷனறிமாருள் ஒருவர் கனம் லிஞ்
என[illegible]டையராகலின், இங்கு சொல்லிய அக்கிராசன

அவராகவேயிருந்திருக்கலாமென நாம்நம்புவதற்கு இடமுண்
டென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்க!

பாடசாலை ஒன்றைப் புதிதாக அமைப்பதற்கும், உருக்
குலைந்து அரைகுறையாய்க் கிடந்த ஆலயத்தைத் திருத்திப்
புதுக்கி அமைப்பதற்கும் வேண்டிய பனைமரங்களையெல்லாம
பெருமனங்கொண்டு ஊரவர்கள் உபகரித்ததின் பயனாக,
பாடசாலை ஒன்று கட்டப்பட்டு, தேவாலயமும் அமைக்கப்
பட்டது. வழியருகு, கற்பாறைகளில் விழுந்தனபோலாகாது,
நல்லநிலத்தில் விழுந்தனபோன்று, அதுவும் வெள்ளைக்கையா
விட்ட சுவிசேஷ வித்துக்களானவை, விளையச்செய்யும் கர்த்த
ரால் நன்கு விளைந்ததின் பெறுபேறாக, 1823-ம் ஆண்டிலே
நமது கட்டைவேலிப் பாடசாலை, 38 மாணவர்களையும் ஒரு
ஆசிரியரையும் உடையதாயிற்று.

இங்கு திருத்தொண்டு புரிந்த தமிழ்க் குருமாரினதும்,
மிஷனறிமாரினதும் சலியா உழைப்பினாலும் ஆத்மீக தாகத்
தினாலும், மாயமற்ற கிறீஸ்தவ வாழ்க்கையினாலும், தேவ கிரு
பையை முன்னிட்டு அனேகர் மனந்திரும்பி, சுவிசேஷத்தை
விசுவாசித்து, ஞானஸ்நானம் பெற்று, கிறிஸ்துவின் மந்
தையிற் சேர்க்கப்பட்டார்கள். திருச்சபை பெருகத் தொடங்
கியது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஆதிக்கமுடையோராக
இருந்த பலரும் கிறீஸ்தவர்களானார்கள். கட்டைவேலியைத
தாய்ச் சாலையாகக்கொண்டு, சுற்றுக்கிராமங்களிலெல்லாம்
பாடசாலைகள் நிறுவப்படலாயின. கரவெட்டி கிழக்கிலே
கட்டைவேலிப் பெண்பாடசாலை என ஒன்று, துன்னாலை தெற்
கிலே பூகராயர் கோவிலடியில் கலைன்பாடசாலை என ஒன்று;
துன்னாலை மேற்கிலே ஒன்று; தெடுத்தனையிலே ஒன்று; கர
வெட்டி கிழக்கிலே சண்டிக்குளத்தடியில் ஒன்று; கரவெட்டி
மேற்கிலே நுகவிலில் ஒன்று; கரவெட்டி மேற்கிலே நவிண்
டிலில் ஒன்று; கரவெட்டி வடக்கிலே புதுச்சந்தையடியில்

ஒன்று; வதிரியில் ஒன்று; இவ்வாறாக இடத்துக்கிடம் ப
சாலைகள் அமைக்கப்பட; நீர்ட்டாண்மைக்காரர் கிறிஸ்தவ
ளாகி "ஆசிரியர்களாய் நியமிக்கப்பட; அவர்களது செல்வ
கால் மாணவர்களின் தொகை விருத்தியடைய, நாட்டுக் கல்
யும் சுவிசேஷ வேலையும் நாளடைவிலே பிரபல்யம்பெற்ற
பெருகிக்கொண்டே போனது.

கரவெட்டி கிழக்கிலே தீர்க்காயுசு பெற்று வாழ்ந்தவரு
கட்டைவேலிப் பெண் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியா
நீண்டகாலமிருந்து, பின்பு உபதேசிகராகி உழைத்தவருமாகி
பீற்றர் முருகப்பர் என்பவரின் செல்வாக்கும்; துன்னா
மேற்கிலே விஸ்வநாதச் சட்டம்பியாரின் செல்வாக்கும்
நவிண்டிற்பக்கத்திலே தாமுச் சட்டம்பியாரின் செல்வாக்கு
நுகவிலிலே லீவாய்ச் சுப்பர்ச் சட்டம்பியாரின் செல்வாக்கு
கரவெட்டி கிழக்குச் சண்டிக்குளப்பக்கத்திலே கந்தப்பு
சட்டம்பியாரின் செல்வாக்கும்; தெடுத்தனைப் பகுதியிலே
இராமுச் சட்டம்பியாரின் செல்வாக்கும்; கட்டைவேலியிலே
ஐயாச் சட்டம்பியாரின் செல்வாக்கும்; துன்னாலை தெற்கு
பூதராயர் கோவிற் பக்கத்திலே W. N. கந்தையாச் சட்டம்பி
யார், சின்னத்தம்பிச் சட்டம்பியார் என்பவர்களின் செ
வாக்கும்; நெல்லியடிப் புதுச்சந்தைப் பக்கத்திலே தாமு
சட்டம்பியாரின் செல்வாக்கும்; வதிரியிலே ஆண்டியினது
மக்களினதுஞ் செல்வாக்கும் ஆகிய இவையெல்லாம் சுவி
சேஷ வேலைக்கு அக்காலத்திலே மிக மிக உதவியாகவு
வசதியாகவும் இலேசாகவுமிருந்தனவென்பது மறுக்கொணா
உண்மை.

கிறீஸ்தவ திருச்சபையானது விருத்திபெறுவதற்கு
வழியாக, கிறீஸ்தவ திருக்குடும்பங்கள் பெருகத் தொடங்
கின, கரவெட்டி கிழக்கிலே நமது பீற்றர் முருகப்பச் சட்
டம்பியாரை முன்னிட்டு அவரது குடும்பமுட்பட, சுமார்

த்துக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் தோன்றலாயின; அக்
குடும்பங்கள் பின்வருமாறு:

1. பீற்றர் முருகப்பர் குடும்பம்.
2. அன்னு வள்ளிப்பிள்ளை குடும்பம்.
3. ஆழ்வைனுர் ஆரோக்கியம் குமரேசு.
4. ஆழ்வைனுர் உவில்லியம் கந்தையா.
5. சாள்ற் இளையபிள்ளை குடும்பம்.
6. குஞ்சுத்தம்பி குடும்பம்.
7. பரிகாரி முருகப்பச்சட்டம்பியார் குடும்பம்.
8. சின்னப்பிள்ளைச் சட்டம்பியார் குடும்பம்.
9. அருணசலச் சட்டம்பியார்.
10. செல்லப்பா முதலியார் குடும்பம்.
11. நல்லதம்பி உபாத்தியாயர் குடும்பம்.
12. கந்தப்பு உபாததியாயர் குடும்பம்.
13. R. V. கந்தையா உபாத்தியாயர் குடும்பம்.
14. வேலாயுத உபாத்தியாயர் குடும்பம்.

கிராவலைப் பகுதியிலே, வேதாகம போதக ஸ்திரீயாக இருந்த மாக்கறெற் சின்னச்சி நாகப்பர் என்ற அம்மாளின் குடும்பத்தை முன்னிட்டு, அக்குடும்பம் உட்பட, பத்துக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் தோன்றலாயின; அவையாவன :—

1. மார்க்கறெற் சின்னச்சி நாகப்பர் குடும்பம்.
2. எட்மன்ட் சின்னத்தம்பி குடும்பம்.
3. ஜே. கே. முருகேசு உபாத்தியாயர் குடும்பம்.
4. C. K. காசிநாத உபாத்தியாயர் குடும்பம்.
5. R. M. சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயர் குடும்பம்.
6. C. V. வீரகத்தி உபாத்தியாயர் குடும்பம்.
7. A D. சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர் குடும்பம்.
8. ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை குடும்பம்.
9. D. S. சபாபதிச் சட்டம்பியார் குடும்பம்.
10. K. N. நவரத்தினம் குடும்பம்.
11. R. S. சபாரத்தினம் குடும்பம்.

துன்னாலை தெற்கைச் சேர்ந்த பூசாரியர் கோவிற்பக்கத்திலே W. N. கந்தையா உபாத்தியாயரின் குடும்பத்தை முன்னிட்டு, அக் குடும்பம் உட்பட சுமார் பத்துக் குடும்பங்கள் தோன்றலாயின; இவையாவன:

1. W. N. கந்தையாச் சட்டம்பியார் குடும்பம்.
2. வுதறட் செல்லையா குடும்பம்.
3. R. V. செல்லத்துரை குடும்பம்.
4. Rev. M. S. சின்னையா குடும்பம்
5. நொத்தாரிஸ் P. K. வேலுப்பிள்ளை
6. நொத்தாரிஸ் கந்தப்பு
7. கிளாக்கு வேலுப்பிள்ளை
8. J. V. முத்தையா
9. பூமணி முருகேசு குடும்பம்
10. ஞானப்பிரகாச குடும்பம்

Rev. V. K. டேவிட் போதகரை முன்னிட்டு:—

1. நொத்தாரிஸ் கணபதிப்பிள்ளை
2. S. P. கிருஷ்ணபிள்ளை உபாத்தியாயர்
3. D. V. சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயர் முதலியோர் தோன்றியுள்ளார்.

துன்னாலை வடக்கைச் சேர்ந்த தாமரைக்குளப் பக்கத்திலிருந்து:—

1. ஜோன் வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர்,
2. D. S. இராசையா, 5. D. A. ஆறுமுகம்,
3. R. A. கந்தையா, 6. S. N. சின்னத்தம்பி,
4. V. A. சந்திரசேகரம், 7. ஜே. எஸ். மயில்வாகனம்

என்போர் தோற்றி, குடும்பங்களாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டனர்.

துன்னாலை நடுக்குறிச்சியிலே பழுத்த சைவனாக வெகுகாலம் வாழ்ந்து, பின்னடியிலே இயேசு ஸ்வாமிக்குத் தொண்டுசெய்வதற்கென ஆச்சரியகரமாக அழைக்கப்பட்டு, உத்தமமும் உண்மையும் நிறைந்த தொண்டுசெய்து, காலஞ்

சென்றுபோன நமது ஜோன் வேலுப்பிள்ளை உபதேசிகரின் தொண்டும், ஊழியமும் வாழ்க்கையும் மிக மிக நன்றான மாதிரியாக இருந்ததென்றே என்னல் ஒருபொழுதும் மறக்காகாது.

கரவெட்டி கிழக்கைச்சேர்ந்த கிழவிதோட்டப் பக்கத்திலிருந்து:—

1. A. V. முருகேசு உபாத்தியாயர் குடும்பம்
2. G. M. சின்னத்தம்பி C. C. S. குடும்பம்
3. அல்விறெட் கந்தையா உபாத்தியாயர்
4. D. A. சின்னக்குட்டி உபாத்தியாயர்
5. A. D. சிதம்பரப்பிள்ளை உபதேசிகர்
6. வல்லிபுரம் தம்பு விகிதர் குடும்பம்
7. ஜே. எஸ். வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர்
8. D. M. செல்லையா விகிதர் குடும்பம்
9. M. வயிரமுத்து சக்கடத்தார் குடும்பம்
10. A. சின்னத்தம்பி விகிதர் குடும்பம்

என்போர் திருச்சபையிற் சேர்ந்தவர்களாவர்.

கரவெட்டி கிழக்கைச் சேர்ந்த கெடுத்தனைப் பகுதியிலிருந்து, கிறீஸ்துவின் திருச்சபையைச் சேர்ந்தோர் மிகமிகச் சிலரேயாவரென்பது அதிக விசனத்தோடு குறிப்பிடவேண்டியதொன்றாகும். இராமுச் சட்டம்பியாரும், அவரது சகோதரியின் மக்களாகிய சின்னத்தம்பி, வள்ளிப்பிள்ளை எனும் இருவரும், கனம் மெக்லலண்ட் போதகரின் கடைசி மாமியாராகிய இலட்சுமியும், அந்த இலட்சுமியின் மகளாகிய சின்னாச்சியுமே அங்கு கிறீஸ்துமதத்தைத் தழுவினோராவர்.

சாத்தனையிலிருந்து வீரகத்தி உபாத்தியாயர், சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயர் என்னும் இரு சகோதரரும், அவர்களது மருமகனாகிய சிதம்பரப்பிள்ளையும், அத்துளு அம்மன் கோவிற் பக்கத்திலேயுள்ள பெரிய தோட்டத்திலிருந்து மரியா, கண்ணகை, சிற்றம்பலம், பத்தினி என்போரும்; கரவெட்டி

கிழக்குச் செங்குந்தர் பக்கத்திலிருந்து பெரியதம்பி, ரு
சின்னாச்சி, எமிலி தெய்வானை, மேபெல் இலட்சுமி என்
ரும் கிறீஸ்தவர்களாயினர்.

அக்காலத்திலே, பருத்தித்துறையில் மாத்திரம்
கட்டைவேலி மிஷன் வளவிலும், மிஷனறிமார் குடி
இருந்தே சுவிசேஷ ஊழியத்தைச் செய்துவந்தார்கள்.

எழுத்துமூலம், சாதனம் எதுவுமின்றி, வாய்ச்சொல்
விலேயே கனம் பேஸிவல் ஐயரின் வேண்டுதற்பிரகா
டச்சுக்காரராற் கொடுபட்டிருந்த கட்டைவேலி மிஷன்
வளவு, 1844-ம் ஆண்டளவில் கிட்டத்தட்ட மிஷனுக்
சொந்தமும் நிந்தமுமாவதற்குரிய ஒழுங்குகள் செய்யப்
லாயின.

1879-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1884-ம் ஆண்டு ஈறு
ஐந்து வருடக்காலமாய் இங்கு திருத்தொண்டு புரிந்த "கன
போல் ஏகாம்பரப் போதகரவர்கள் நாட்டிய தென்னம்பிள்
களே, இன்று கட்டைவேலி வளவில் அரிய பெரிய மா
ளாகிக் கனிகொடுத்து நிற்கின்றன என்கின்றனர் எண்
துக்கு மேற்பட்டோர். சாத்தனை வீரகத்தி உபாத்தியா
கல்யாணஞ்செய்தது இந்த ஏகாம்பரப் போதகரது ஒரு ம
ளையே.

நாம் விரகறியாதிருந்த காலத்திலே இங்கிருந்
தேவ ஊழியர்களைக்குறித்து அறிய வேண்டுவோருக்
முன்னர்ச் சுட்டியதும் இங்கு பிரசுரிக்கப் பெற்றிருப்ப
மாகிய நாமாவலியையே ஆண்டுக் கிரமங்களோடு ஆதாரமா
விடுத்து, 1891-ம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட கடந்த சுமா
60 வருட சம்பவங்களை ஈண்டுச் சற்றே ஆராய்வாம் :—

கனம் D. V. தாமோதரப் போதகரவர்கள் முத
முறையாய்க் கட்டைவேலிக்கு நியமிக்கப்பட்டது இந்
1891-ம் ஆண்டிலேயே. இவர் முதலாம்முறை ஒருவருட
காலமும், இரண்டாம்முறை 1898-ம்ஆண்டு தொடக்க

01-ம் ஆண்டீறாக மூன்றுவருடக்காலமுமாக எல்லாமாய்
ன்கு வருடக்காலம் இங்கே ஊழியஞ்செய்யும் பாக்கியம்
ங்குள்ளார்க்குக் கிடைத்தது; உண்மையில் ஓர் பெருஞ்
பாக்கியமே என்பதை எவருமே ஒத்துக்கொள்வர்.

அவரிடத்திற் காணப்பட்ட பிதாவடைவான அன்பு,
தரவு, அனுதாபம், இரக்கம், உருக்கம் முதலிய சிறந்த
றீஸ்தவ குணங்களால் அநேகர் குணப்பட்டுக் கிறீஸ்தவர்க
ானார்கள். வெள்ளைக்காரக் குருமாரோடு பரிந்துபேசி,
வர்களையெல்லாம் வசப்படுத்தி, எத்தனையோ பேருக்கு
ல்லிடம், உடை, உணவு, படிப்பு, விவாகம் முதலியவற்
ிற்குப் பேருதவிபுரிந்தவர் நமது தாமோதரப் போதகரே
ன்பது ஊர்ப் பிரசித்தமான ஒரு விஷயமாகும். முதலாம்
முறை தாமோதரப்போதகர் இங்கிருந்து மாறிப்போக அவ
ருடைய இடத்துக்கு கனம் அடம்ஸ் போதகர் நியமனம்
பெற்று வந்தார். அவருடைய மகளைக் கல்யாணஞ்செய்தவர்
னம் மெக்லலன்ட் போதகராவர்.

கனம் J. V. பென்ஜமின் போதகர், மாறி மாறி மூன்று
டவை கட்டைவேலியில் தேவஊழியஞ்செய்தார்.

கனம் E. S. சலமோன் போதகரின் ஊழியக்காலம்
1902—1904 எனப்படும். இவர் ஒரு ஆத்மீக குருவாக
இருந்ததோடு கூட, மிகச் சிததிபெற்ற ஒரு பெரிய ஆயுள்
வேத வைத்தியராகவுந் தொண்டாற்றி வாழ்ந்தார். ஜே.
ஏஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளையும், சின்னப்பிள்ளை உபாத்தியாயரும்
ஞானஸ்நானம் பெற்றது 1904-ம் ஆண்டு இந்தச் சலமோன்
போதகரிடத்திலேயே.

1827-ம் ஆண்டு தொடக்கம் இற்றைவரை கட்டை
வேலியிற் சுவிசேஷ ஊழியஞ்செய்த, சுதேச குருமாரும்
உபதேசிகர்மாருமாகிய சுமார் நாற்பதுபேர்களுள், 1910—
1912 ஈறாக ஊழியஞ்செய்த கனம் R. A. உவின்ஸ்லோப்

போதகரவர்களின் காலமே மகா உன்னதமான காலமென
போற்றிப் பாராட்டத் தகுந்ததாகும். அதுவே, கட்
வேலித் திருச்சபையில் ஆவியானவர் ஆச்சரியமாய்க் கிரி
செய்த காலம்; அதுவே, கட்டைவேலித் திருச்சபை
கிறிஸ்துவின் அன்பானது நெருக்கி, ஏவிக்கொண்டிரு
காலம்; அதுவே, சிதறுண்டு காணுமற்போன அநே
ஆடுகள் தேடிப்பிடித்து மறுபடியும் மந்தையிற் சேர்க்கப்பட்
காலம்; அதுவே, ஓநாய்களாற் பீறப்பட்டுக் குற்றுயிரு
படுகாயமுமாய்க் கிடந்த ஆடுகள் தோளிற் சுமக்கப்பட்டு
சிகிச்சைபெற்ற காலம்; அதுவே, புதிய ஏற்பாட்டு திருப
கள் யாவும் மணிமணியாக உபதேசிக்கப்பட, திருச்ச
யின் இதயங்கள் நொறுங்குண்டு, ஆவியின் அனல
மெழுகுபோல உருகிய காலம்; அதுவே, பேய்க
துரத்தப்பட்டு அவற்றின் கைகளும், கால்களும், நாவுகளு
பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்தினுலே கட்ட
பட்ட காலம்; அந்தப் பக்த உவின்ஸ்லோ காலத்திலே
பல்வேறு கிருபையின் எததனங்கள் கட்டைவேலித் திரு
சபையிலே ததும்பி வழிந்துகொண்டிருந்தன. ஞாயிற்று
கிழமைதோறும் காலை மாலை ஆராதனைகள் செவ்வனே கி
மாய் நடைபெற்றன. காலையிலே ஆலயம் இடங்கொள்ளா
படி நிரம்பி வழியும்; மாலையிலே கட்டைவேலிப் பெண்பா
சாலை மண்டபம் நிரம்பி வழியும். ஆலயத்திலே வழமையா
செபக்கூட்டங்களும வகுப்புக் கூட்டங்களும் நடந்த
வீட்டுச் செபக்கூட்டங்கள், வெளிக்காற்றுப் பிரசங்கங்க
நிலாக்கூட்டங்கள் என்பன ஒருபொழுதுமே தவறுமல் நடை
பெற்று வந்தன. அக்கால நிலாக்கூட்டங்கள்மூலம், ஆண்
வரது திருநாமமானது அடைந்த மகிமை இம்மட்டென
சொல்லுந்தரத்தன்று! அப்போஸ்தலனுகிய பவுலைப்போன்
நமது உவின்ஸ்லோப் போதகர், எப்பொழுதும் தமது சிஷ்
வர்க்கத்தினரைக் கூட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டே நிலாக்கூ

ங்கள் நடத்துவதற்கு வழக்கமாய்ச் சென்றுகொண்டிருந்
ர். இவரது பக்திப்பெருக்கு, சுவிசேஷத் தொண்டுக்கு
மிகவும் சித்தியாக இருந்தது. பீற்றர் முருகப்பர், அருண
லம், ஜே. வி. முருகேசு, ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை, W.
N. கந்தையா, C. K. காசிநாதர் என்போர், துன்னலை,
தடுததனை, சண்டிக்குளம், நவிண்டில், புதச்சந்தை, வதிரி
என்னுமிடங்களிலே அக்காலம் நடந்த நிலாக்கூட்டங்களி
லெல்லாம் போதகருக்கு அதிகம் உதவிக்காரராக இருந்தனர்.
உண்மைத் தொண்டு புரிந்த போதகரும், உத்தமப்
போதக அம்மையாரும் மாற்றம்பெற்று கொழும்பு ஜம்
பெற்றுத் திருச்சபைக்குப் போக, கனம் K. S. முருகேசப்
போதகர் கட்டைவேலிக்கு வரலானர். இவர் காலத்திலே
ரன், கட்டைவேலியில் ஓர் இங்கிலிஷ் பிரதம கலாசாலை
ஆரம்பமாயிற்று. இக்கலாசாலையை முதலில், முருகேசப்
போதகர் நடாத்திவந்தார். மறுபடி M. A. செல்லையாவும்,
டைசியாய், ஹென்றி சின்னத்தம்பியும் நடாத்திவந்தார்கள்.
இவர்களுக்கு உதவி ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் C. P.
சின்னததம்பி, R. A. குஞ்சுதம்பி, R. V. செல்வத்துரை,
K. கதிரித்தம்பி, T. முருகேசு என்பவர்களே. கனம் முரு
கேசப் போதகர் வடமொழி, தென்மொழி, குடமொழி
என்னும் மும்மொழிகளிலும் துறைபோந்த பாண்டித்திய
ஞானமை பற்றி, அவரது காலத்திலே கட்டைவேலிக் கோவிற்
பற்றெங்கும் அடிக்கடி சைவசித்தாந்த மாருதம் வீசப்பெற்று,
சைவர் கிறிஸ்தவர் ஆகிய இரு சாகியத்தவர்க்கும பதி, பசு,
பாச விளக்க வாசனை நன்கு ஊட்டப்படலாயிற்று.

அதேகாலத்தில், பருத்தித்துறைப் போதகராகவிருந்த
கனம் J. T. அப்பாபிள்ளை எனபவரும் நமது முருகேசப்
போதகருமாய்ச் சேர்ந்து, பருத்தித்துறையிலே ஓர் வேத
வகுப்பு நடாத்தி வந்தார்கள். அந்த வகுப்பிலே கற்றுக்
கொண்டிருந்தோர் J. W. A. கனகசபை (போதகர்) E. K.
இளையதம்பி (போதகர்) S. S. சோமசுந்தரம் (உபதேசிகர்)

D. K. சின்னத்தம்பி (உபதேசிகர்) H. K. பீறறா (உபதேசி
முதலியோர்களே.

கனம் V. R. சாமுவேல் என்பவர் இங்கே போதக
யிருந்த காலம் 1919—1921 ஆகும். அவரது காலத்தி
நமது பழைய தேவாலயத்திலே சிற்சில திருத்தங்கள் செ
யப்படலாயின. தேவாலயத்தின் வடமேற்குப்புறத்
திருப்பண்டசாலை (Vestry) யொன்று கட்டப்பட்ட
யன்னல்கள் கொழுக்கிக் கம்பிகள்மூலம் சற்றே பெலப்பிக்
பட்டன. வளவின் கிழக்குப்பாகமாய் வயலோரத்தே த
போதிருக்கும் கிணறு புதிதாய் வெட்டப்பட்டது; வாழைக
முதலிய பயிர்பச்சைகள் நாட்டப்பட்டன. எப்படியெனி
கட்டைவேலித் திருச்சபைச் சரித்திரத்தில், பிளவு ஏற்பட்
சபை இரண்டுபட்டு, சீர்குலைந்துகிடந்தகாலம் அதுவேயாகு
இன்று பெரியதாகி எவர்க்குமுதவிச் சுவையளிக்கும் அ
குள்ள கருவேப்பிலைமரம் நமது சாமுவேல் போதகருக்
ஒரு ஞாபகச்சின்னமாகும்.

காற்றோட்ட, வெளிச்ச வசதிகளின்றிப் பலகாலமாய்
கிடந்ததாகிய போதகர் வீட்டு அறைகளிரண்டுக்கு கன
தம்பிப்பிள்ளைப் போதகர் காலத்திலே சிமெந்து போட
பட்டது மாத்திரமன்றி, சிறகு யன்னல்கள் அமைக்கப்பட்
கோவில் யன்னல்களும் திருத்தப்பட்டன.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வருஷங்களாய், கிடுகு வேய்ச்
லாகவே நடந்துவந்ததும், அதினால் ஏராளமான பணத்தை
வீணிலே செலவாகச்செய்ததுமாகிய போதகர்வீட்டுக் கூரை
கொழுக்கி ஓட்டுக்கூரையாக மாறியது கனம் முத்தையா
போதகரினதும், கனம் சின்னையாப் போதகரினதும் கால
திலேயே என்பது இங்கு விசேஷித்துக் குறிப்பிடவும், க
ளிக்கவும், பாராட்டவும் வேண்டிய ஓர் முக்கிய விஷயமாகும்
அதனோடுகூட, போதகர்வீட்டுத் தலைவாசல் திருத்தி
புதுக்கி அமைக்கப்பெற்றதுவும் மகா முக்கியமான
தோன்றேயாம்.

இத்தலைவாசல், நொத்தாரிஸ் P. K. வேலுப்பிள்ளை
என்பவரது தாராளமான நன்கொடைப் பணமாகிய ரூபா
00/- கொண்டு புதுக்கப்பட்டது. குறித்த இந்தத் திருப்
பணி நன்கொடையும், வேதப்பாடப் பரீட்சையில் நன்கு
தேறும் ஆறு சிறுவர்க்குப் பரிசிலாக வழங்குமாறு குறித்த
நொத்தாரிஸ், பெருமனதோடு அளித்திருக்கும் பரிசில் நிதி
யாகிய ரூபா 1200/-உம் அவரது செலவிற் செய்யப்பட்ட
கேற்றும் அவருக்கு என்றென்றும் அழியாத ஞாபகச் சின்
னங்களாக விளங்குவதோடு, கனம் சின்னையாப் போதகரின்
ஊக்கமான ஊழியத்துக்கும் ஏற்ற அறிகுறியாக நிலவுகின்
றன.

கட்டைவேலி மிஷன்வளவுத்,தென்னைகளின் வருமானம்
நெடுங்காலமாய், ஐயாச் சட்டம்பியாருக்கே குத்தகையாய்க்
கொடுபட்டிருந்தது. அவரும் அவரது புத்திரராகிய பாட்
டாச் சட்டம்பியார், கனகசபை, சங்கரப்பிள்ளை என்போரும்
இறுதிமட்டும் மிஷனிலே உபாத்திமாராக இருந்ததினாலும்,
தங்களது தனிச்செல்வாக்கின்மூலம் மிஷன் ஊழியத்துக்கு
ஓர் பெரிய பக்கப்பெலனும் உதவியுமாக இருந்ததினாலும்,
கட்டைவேலிப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் சராசரியைத்
தாங்கி நிலைநாட்டினமையாலும் அவர்களுக்கு விசேஷசலுகை
கள் காட்டப்பட்டே வந்தன. நமது ஐயாச் சட்டம்பியாரின்
பூதஉடலம் மறைந்த பின்பே, சுற்றுடல்களில் அங்குமிங்கும்
சைவப்பாடசாலைகள் ஆரம்பித்துத் தலைகாட்டத் தொடங்
கின. ஐயாச் சட்டம்பியாரும் ஓர் பழையகாலக் கிறிஸ்தவ
ராகவேயிருந்தார். அவரது ஞானஸ்நானப்பெயர் பிலிப்பு
எனப்பட்டது.

கட்டைவேலியில் ஒருகாலத்திலே கதிரேசுப் போதகர்
உவின்ஸ்லோப் போதகர் முதலியோரும் போதகர்மாராக
வருவதன்முன், உபாத்திமார்களாக இருந்தார்களாம். அவர்
களுக்குப்பின் D. M. வல்லிபுரம், றப்பேட், கணபதிப்பிள்ளை
பொன்னையா என்போர் அங்கே உபாத்திமாராக இருந்தனர்.

சுமார் 1900-ம் ஆண்டளவில் சாத்தனை W. V. சின்னத்தம்
உபாத்தியாயரே பாடசாலைப் பொறுப்பைக் கையேற்
நடத்திவந்தார். இவர் பயிற்றப்படாத ஒரு ஆசிரியரா
இருந்தும், மத்திய கலவன்பாடசாலையாக உயர்தர வகுப்பு
ளோடும், மாணுக்க உபாத்தியாரோடும் நெடுங்காலமாயிருந்
பெரிய கட்டைவேலிப் பாடசாலையை, பயிற்சிபெற்ற ஆசி
யர்களை உதவி ஆசிரியர்களாகக்கொண்டு செவ்வனே நடாத்
வந்தாரென்னும் உண்மை ஒருபோதும் மறுக்கற்பாலதன்

அக்காலத்திலே நாய்ப் ஐயர், றெஸ்ற்றறிக் ஐயர், உவீ
ஐயர், Tucker ஐயர், அஸறையா, பரமானந்தம் முதலியோ
கட்டைவேலிக்கு வந்து, கட்டைவேலி வளவின் தென்மேற்
மூலையில் கூடாரமடித்துத் தங்கியிருந்து, விசேஷ சுவிசேஷ
கூட்டங்கள் நடத்தினர்கள். அதுவும், தலவத்தை ஆலமர
தின்கீழே வெள்ளைககாரப் பாதிரிமாரின் குதிரைவண்டிக
நிறுத்தப்பட்டிருப்பதும் இங்கு ஞாபகத்துக்கு வந்து இ
பத்தை ஊட்டுகின்றன.

ஒரு பெரிய எழுப்புதற்கூட்டம், ஒருமுறை கட்டை
வேலித் தேவாலயத்திலே ஒரு இரவில் நடைபெற்ற
அன்று திரளான ஜனங்கள் கிறிஸ்தவர்களும் புறசமயிக
மாகப் குழுமியிருந்தனர். அத்தருணம் வதிரியிலுள்ள
ஆண்டியின் குடும்பத்தவர்கட்கு ஆலயத்திலே சமாசனமளி
பதற்கு றெஸ்ற்றறிக் ஐயர் முயன்றபொழுது பெரிய குழப்
மொன்று ஏற்படலாயிற்று. அக்குழப்பத்துக்குத் தலை
தாங்கி நின்றோர் பாட்டாச் சட்டம்பியார், இராமுச்சட்டம்
யார் என்பவர்களே. இவர்களது ஏவுதலால், ஆலயக்கட்டி
டத்திலும், யன்னல்களிலும், ஆசனங்களிலும் அறம்பி
மாய்க் கற்கள் எறியப்பட்டன. அன்று, அது பெரிய குழப்
மாகவே முடிந்தது எனினும் அந்த அருமந்த றெஸ்ற்றறி
ஐயர் விட்ட கண்ணீரின் பயனாக, இன்று வதிரிக் கிறிஸ்
சகோதரர் சகோதரிகள் கட்டைவேலித் தேவாலயத்திலே

REV. V. K. DAVID

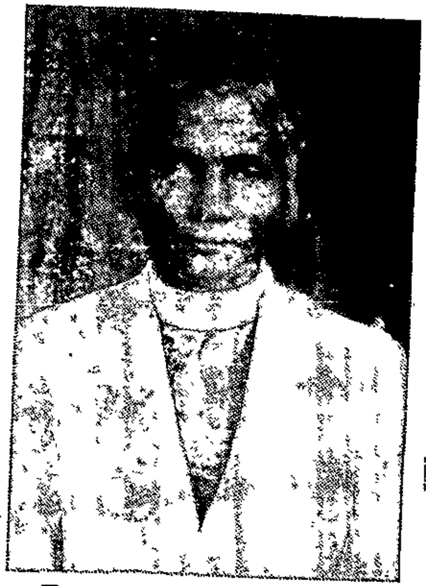

REV. D. N. MUTTAIAH

தாராளமாய்க் கலந்து பகிர்ந்து சமாசனத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கர்த்தருக்குத் தோத்திரம்!

துன்னாலை தெற்கு சங்கரநாதர் வல்லிபுரத்தின் இரண்டாவது புத்திரனாகிய கதிரேசு என்பவர், கட்டைவேலித் திருச்சபைக் கனிகளுள் முதற்கனியாக, போதகராகி தேவ ஊழியத்திலீடுபட்டார். V. K. டேவிட் என்ற பெயராலறியப்பட்டு, வடஇலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களிலும் தொண்டாற்றினார். இரண்டாவது கனியாக, கிறீஸ்த போதகத்துவம் பூண்டவர், கரவெட்டி கிழக்கு நாகப்ப உபாத்தியாயருக்கும், வேதாகம ஸ்திரியாகிய மாக்கறேற் சின்னாச்சியம்மாவுக்கும் ஏகபுத்திரனாய்ப் பிறந்த D. N. முத்தையா ஆவர். மூன்றாவது கனியாகத் தேவஊழியத்திலீடுபட்டவர் துன்னாலை தெற்கு பரிகாரி வல்லிபுரத்தின் பேரனும், அவரது இரண்டாம் மகனுக்கும் சின்னத்தம்பிக்கும் கனிஷ்ட புதல்வனாய்ப் பிறந்தவருமான M. S. சின்னையா ஆவர். குறித்த திருச்சபையின் நான்காவது கனியாய், தேவஊழியத்துக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யப்பெற்றவர், ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளைக்கும் இராமுச்சட்டம்பியாரின் சிரேஷ்ட புத்திரியாகிய எலென் இலட்சுமிக்கும் ஏக புதல்வராய்ப் பிறந்த M. A. இரத்தினராஜா ஆவர்.

கட்டைவேலி மிஷன்வளவில், கோவிலுக்குத் தெற்குப் புறமாய், மிக ஆழமான ஒரு கிணறு வெகுகாலமாக இருந்து வந்தது. அதன் தண்ணீர் உபயோகத்துக்கு உதவாத உவர்ப்பாக இருந்ததனால், அதனருகு அம்மன்கோவில் அருகாமையிலுள்ள நல்ல தண்ணீர்க் கிணறே, மிஷனறிமார்க்கும் போதகர்மார்க்கும் குடிதண்ணீர் உதவிக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் கிணறு சமீபகாலத்திலே தூர்க்கப்பட்டுப்போக, முன் குறித்த பதுக்கிணறே தற்போது குடிப்பு குளிப்பு இரண்டுக்கும் அதிகமாக உதவுகின்றது. இத்தொடர்பில், வேறொரு முக்கிய சம்பவத்தை ஈண்டுக் குறிப்பிடாமல் விடுவது

மகா பெரிய நன்றியீனமும், பட்சபாதமும், குற்றமுமாகை யால் அதையிட்டுச் சில கூறுவாம்:—கட்டைவேலி மிஷன் வளவின் மேற்குப்பக்கம் முழுவதும் நெடுங்காலமாக, முட் செடிகளும், பற்றைகளும், பறுகுகளும், சம்பும், கல்லும், காடும் நிறைந்து கிடந்தது. இவற்றையெல்லாம் வெட்டி, கொத்தி, திருத்தி தோட்டநிலமாகப் பண்படுத்திய தனிப் பெருமை, சிலகாலங்களுக்குமுன் அங்கே தலைமை ஆசிரிய ராக இருந்தவரும், தற்போதைய தலைமை ஆசிரியராக இருப்பவருமாகிய A. D. சுப்பிரமணியம் என்பவருக்கே உரிமையுடையதாகும். இவரது காலத்திலேயே, இவரது சொந்தச்செலவில், பாடசாலைக்குத் தென்புறமாய், பாடசாலைத் தோட்ட நீர்ப்பாசனத்துக்கென ஓர் கிணறு வெட்டிக் கட்டப் பட்டிருக்கின்றது. வளவின் அதி தெற்கேயுள்ள பாடசாலை யோடு சேர்ந்ததாக தலைமை ஆசிரியர்க்கென அமைக்கப்பட் டிருக்கும் வீடும் குறித்த சுப்பிரமணிய ஆசிரியர் காலத்ததும் அவர் பிரயாசை கரிசனை என்பவற்றின் பயனாக ஆகியதுமே. புதுக்கோலம்பூண்டு, 1950-ம் ஆண்டு மாசித் திங்களில் பிர திஷ்டை செய்யப்பெற்ற தேவாலயத்தின் மேற்குச் சுவரின் நடுவிலுள்ள அழகிய யன்னலை, தமது மாமன் மாமிமாராகிய இராமுச் சட்டம்பியாரினதும் அவரது மனைவியாரினதும் அவர்கள் சந்ததியாரினதும் ஞாபகார்த்தங்கருதி, நன்கொடை யாக உதவியவரும் இந்தச் சுப்பிரமணிய ஆசிரியரே!

வளர்பிறைச் சந்திரன்போன்று, நாளொருவண்ணம் பொழுதொருமேனியாக வளர்ந்து, பலுகிப் பெருகிக்கொண்டு போன கட்டைவேலித் திருச்சபையும், தினசரிப் பாடசாலை யும், ஓய்வுநாட்பாடசாலையும், சுவிசேஷ ஊழியமும், ஏனைய கிருபையின் எத்தனங்களுமாகிய எல்லாம் சமீபகாலத்திலே தேய்பிறை போன்று நாளடைவில் அருகத் தொடங்கலாயின. சபையாருட் பலர், உத்தியோக சம்பந்தமாய் வெளியூர்க ளுக்குச் சென்றுவிட்டனர்; எஞ்சினோருட் பலர் அனலு

மின்றிக் குளிருமின்றி வெதுவெதுப்பான நிலையை அடைந்து விட்டனர்; பலர் கிறிஸ்துவின் மந்தையை விட்டுப் பிரிந்து புறக்கலித்தோரும், காட்டிக்கொடுத்தோருமாய்ப் பின்வாங்கி விட்டனர். கல்விமுறையானது பிறழ்ந்து, பரீட்சைமுறை மாறிவிட்டதால், தினசரிப் பாடசாலைகள் பழையகோலத்தைப் பறிகொடுக்கலாயின. இவ்வாறு பறிகொடுத்ததாலும் பாட சாலைகளின் முகாமைத்துவத்தை வடஇலங்கைக் குருசங்க மானது அந்தந்தச் சேகரப் போதகன்மாரிடமிருந்து பிரித் தெடுக்க, அவர்களின் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் அற்றுப் போனமையாலும் பாடசாலைகள் மூலமாகவோ ஓய்வுநாட் பாடசாலைகள் மூலமாகவோ சுவிசேஷவேலை செய்வதற்கு முன்போல ஏதுவின்றி முட்டுக்கட்டையாயிற்று. பாடசாலை முகாமையோடுகூட போதகன்மாராக இருந்தவர்கள், முகா மையை இழந்து வெறுமனே போதகன்மாராகவேண்டி நேரிட் டதால், ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பு மிகமிகக் குன்றிப் போயிற்று. திருச்சபை வளர்ச்சிக்கும் தேவ ஊழியத்திற்கும் மிகமிக ஒத்தாசையாயிருந்த அநேகர், அறிவும் அநுபவமும் கடவுள் பக்தியும் முதிர்ந்த அநேகர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து, கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைய நேரிட்டது, நமது திருச்சபையின் பெரியதோர் துரதிஷ்டமென்றே அதிக விசாரத்தோடு இங்கு குறிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. அவர்க ளுள், பீற்றர் முருகப்பர், ஜோன் வேலுப்பிள்ளை உபதேசிகர், ஜோன் வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர், ஹென்றி சின்னத் தம்பி உபாத்தியாயர், காசிநாத உபாத்தியாயர், W. N. கந் தையா உபாத்தியாயர், நாகப்ப உபாத்தியாயர், செல்லப்பா முதலியார், எட்மன்ட் சின்னத்தம்பி என்பவர்களின் பெயர் கள் தலைசிறந்தவை என்க!

சுமார் 1900-ம் ஆண்டு தொடக்கம் பதினைந்து வருடங் கள் வரையில் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர் மாணவிகளோடும் 25 க்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்களோடும் கட்டைவேலிக் கோ யிற்பற்றின் நடுநாயகம்போல உன்னத ஸ்தானத்திலே

துலங்கிக்கொண்டிருந்த நமது கட்டைவேலிப் பாடசாலை யானது, உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடியானதுபோல ஒடுங்கி திசையை யடைந்திருப்பது வெள்ளிடைமலை!

தற்போதிருக்கும் பெரிய பாடசாலையை விட, அதற்குத் தெற்குப்புறமாகவும் அதாவது கோயிலுக்கு மேற்கேயும் ஒரு சின்னப் பாடசாலையிருந்தது. அதற்குள்ளேயே, சாதனைச் சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயரின் மனைவி மருயாவும், காசிநாத உபாத்தியாயரின் முதல்மனைவியாகிய வள்ளிக்குட்டியும், மெக்லலன்ட் போதகரின் கடைசி மனைவியாகிய சின்னச்சியும் அக்காலம் தங்கள் வகுப்புக்களை வைத்துக் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுதிருக்கும் மற்றப் பள்ளிக்கூடங்கள் மிகச் சமீபகாலத்திலேயே கட்டப்பட்டனவாகும். பெரிய பள்ளிக்கூடத்தை இங்கிலிஷ் பள்ளிக்கூடமாக உபயோகிக்க வேண்டியிருந்ததினாலேயே மற்றப் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டவேண்டி நேரிட்டது.

தற்போது, போதகரின் காரியாலயமாக (Office Room) உபயோகிக்கப்படும் அறையே பாடசாலை உபகரணச்சேமிப்பு அறையாக நீண்டகாலமாய் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது. இதற்கு வடகிழக்குப் புறமாயும் கனம் சின்னையாப் போதகர் காலத்திலே தறிக்கப்பட்ட பாரித்த வேப்புக்குக் கிழக்குப் புறமாயும சுமார் 60 வருடங்களுக்கு முன்னே ஒரு சின்னப் பள்ளிக்கூடமிருந்தது. அதிலேயே அக்காலத்துப் பாலர் பகுதி வகுப்புக்கள் நடைபெற்றுவந்தன. அந்த இடத்து நிலம் இன்றும் சாடையான திடராய்த் தோற்றுவது நமது கண்களுக்குப் புலனாகின்றது.

இயேசுநாத ஸ்வாமியின் திருக்குடும்பப் படங்களும், அவரது வாழ்க்கைச் சம்பவங்களையொட்டிய பல்வேறு படங்களும் அக்காலத்திலே கட்டைவேலி ஆலயத்தின் உட்பிரகாரச் சுவர்களிலே தொங்கித் துலங்கி; உணர்ச்சி, காட்சி, பக்தி, ஞாபகமென்பவற்றை அல்லும் பகலும் ஊட்டிக்கொண்

ருந்தன. ஆலயத்தின் தென்கிழக்கு மூலையிலே ஒரு அலுமாரி இருந்தது. அதற்குள்ளேயே கீர்த்தனைப் புத்தகங்களும், செபப் புத்தகங்களும் வைப்பது வழக்கமாயிருந்தது. கண்களைப் பறிக்கும் அழகுவாய்ந்த பல நிறத் தூக்கு விளக்குகள் நெடுங்காலமாய் ஆலயத்திலே தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் ஆலயப் பொதுப் பில் வாங்கித் தொங்க விடப்பட்ட பழைய குளோவர் விளக்குகளைவிட நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட அநேக விளக்குகளுமிருந்தன. நத்தார், அதிப்பிரவாராதனை முதலிய உற்சவங்கள் மகாபெரிய ஆரவாரிசையாகக் கொண்டாடப்படுவது அக்கால வழக்கமாக இருந்தது. இந்த உற்சவங்களுக்கென நேரத்தோடேயே ஆலயத்தைச் சோடிப்பதில், அக்காலத்து ஆசிரியர்களும் மேல்வகுப்பு மாணவர்களும் கிழமைக்கணக்காக எடுக்கும் பிரயாசையும் ஆர்வமும் கொஞ்சமல்ல.

சாதாரணரிக் கொடிச்சோடினை ஒருபுறம்; அதற்கூடே பல்வர்ணக் கடுதாசிச்சோடினைகள் மறுபுறம்: குருத்தோலைத் தோரணங்கள், கிளிகள், கடுதாசித்தோரணங்கள் இன்னொருபுறம்; கதலித்தூலகள், தாழைத்தூலகள் வேறொருபுறம்; ஜரிகைத்தாள்களிற் பொறிக்கப்படும் எழுத்துச்சோடினைகள் இன்னுமோர்புறம்; ஆலயத்தின் மூலஸ்தானச் சுவர் தொடக்கம் வளவின் வெளிக் கேற்றுமட்டும் சோடினையாகவே இருக்குங்காலம் அக்காலம்! எரிந்த சீனப்பட்டாசுச் சுமைகளுக்கும் வெடித்த எறிவெடிகளுக்கும் கணக்கே கிடையாமலிருந்த காலம் அக்காலம்! ஆலயம முழுமையும், ஆலயத்துக்கு வெளியே கேற்று வரைக்கும் விளக்குகளேற்றப்பட்டு, கோடி சூரியப்பிரகாசம்போல, ஜோதிமயமாக இருந்த காலம் அக்காலமென்னல் ஒருபொழுதுமே மிகையாகாது! சோடினைக் காலங்களிலெல்லாம் சோடினைப் பகுதிக்குத் தலைவராக இருந்து, ஆண்டவருக்கு மகிமையாகவும், திருச்சபைக்குச் சிறப்பாகவும் அலங்காரஞ்செய்தவர், 'காலஞ்சென்றுபோன நமது அருமையான நாகப்ப உபாத்தியாயரே.

அக்காலத்திலே, ஆலயத்தின் பாட்டுக்கோஷ்டி மிகவுஞ் சிறப்பாகக் காணப்பட்டது. எந்தக் கீர்த்தனையையும் தொடங்கவோ இணைந்து தாளக்கியானம் பிசகாது பாடவோ எதற்கும் ஆற்றலுள்ள அனேகர் சபையிலிருந்தார்கள். அவர்களுள்ளே W. N. கந்தையா, சுந்தரம், இராமுச்சட்டம்பியார் செல்லப்பா முதலியார், எழிலி செல்லமுத்து, எலென் இலட்சுமி, ஜே. கே. முருகேசு, ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை என்போரின் பெயர்கள் குறிப்பிடல்பாலனவாகும்.

1907-ம் ஆண்டு கட்டைவேலியிலிருந்த ஜோன் சின்னத்தம்பி, 1916—1917-ல் இருந்த வயிரமுத்து, 1922—1925ல் இருந்த கார்த்திகேசு, 1927—1929-ல் இருந்த செல்லையா என்போர், படித்தரத்தில் உபதேசிகர்களாக மாத்திரம் இருக்க நேரிட்டுள்ளாரெனினும் தங்கள் கடமையை மிகத் திறமையோடும் புத்திக்கூர்மையோடும் புரிந்து சபையைச் செவ்வனே நடத்தினர்.

ஜோன் சின்னத்தம்பி உபதேசிகரும், செல்லையா உபதேசிகரும், தம்பிப்பிள்ளைப் போதகரும் பாடக்கூடிய வன்மையும் வரமும் பெற்றிருந்தவர்களாகையால், அவர்களது காலங்களிலே பாட்டுப்பயிற்சியும் கீர்த்தனைகளும் நல்ல ஸ்தானம் பெற்றிருந்தன.

அக்காலத்திலே மாயாதீபக் காட்சிகளும், மதுவிலக்குக் கூட்டங்களும், சுவிசேஷப் படைமுயற்சிக் கூட்டங்களும், எழுப்புதற்கூட்டங்களும் அதிகப்பற்றுக நடந்துகொண்டிருந்தன. வேதநாயக சாஸ்திரியார், Dr. ஸ்ற்றுன்லி ஜோன்ஸ், சாது சுந்தர்சிங், பொப்லி ஐயர், கோபால்சாமிப் பாகவதர் முதலியோரால் விசேஷ கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. அந்தக் கூட்டங்களிலெல்லாம் பங்குபற்றியும் தங்கள் நோக்கங்கள் நிறைவேறுமட்டும் மாத்திரமே வேஷதாரிகளாயிருந்தவர்களும், நோக்கங்கள் நிறைவேறுததினல் கோபங்கொண்டவர்களுமாக அநேகர் திருச்சபைத் தொடர்பைவிட்டுப் பின்வாங்கிப் போய்விட்டனர்.

அவ்வாறு போனவர்கள் போய்விட்டாலும் ஆண்டவரது கட்டற்ற கிருபையானது நமது திருச்சபையைத் தாங்கி, வழிநடத்தி, ஆதரித்துக்கொண்டே வந்திருக்கின்றது.

பழைய தேவாலயம் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்டதாகையாலும் அதின் கட்டுக்கோப்புக்களின் காத்திரம் அநித்தியமாய்த் தோற்றியமையாலும் அதைப் புதுக்கியமைக்க வேண்டிய உத்தரவாதத்தை கனம் சின்னையாப் போதகரது தோளின்மேலேயே ஆண்டவர் சுமத்தியிருந்தார். காலம் நிறைவேறியதும் அதிக சிரமத்துடனே போதகர் அங்குமிங்கும் அடிக்கடி அலைந்தும் உலைந்தும் வேண்டிய முஸ்தீதுகளையெல்லாம் தயாரித்து 1949-ம் ஆண்டின் கடைக்கூற்றில் திருப்பணியைத் தொடங்கினர்.

அக்காலத்திலே அவரது உடல்நிலையானது போதிய அளவு திருப்திகரமாக இல்லாதிருந்தது எனினும், ஒருதரம் நடந்த வழியில் ஒன்பதுதரம் நடந்தும், ஒருதரம் கேட்டவாயால் ஒன்பதுதரங்கேட்டும் மிகமிகச் சிரமத்தோடு நாடெங்குஞ் சுற்றி, திருப்பணிக்கு வேண்டிய நன்கொடைப் பணங்களை வசூலிக்கலானர். கையொப்பமிட்டோரின் பணங்கள் பலதடவைகளிலும் கைக்கெட்டாது கடத்தப்பட்டதைக் கண்டும் மனந்தளராது உற்சாகமாக உழைத்தார். திருப்பணிக்கு உதவக் கடமைப்பட்டோராகிய அநேகரது சரீர உதவிகள் கிடைக்காமலிருந்தும் அவரே பெரும்பாலும் தன்னந்தனியனாக நின்று, காரியபாகங்களைச் சமாளித்து நடத்தினர். திருப்பணியை முற்றுவிப்பதிலும், ஆலயத் திறப்புவிழாவை ஒழுங்கு செய்வதிலும், தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் திருச்சபைச் சரித்திரத்தை எழுதுவிப்பதிலும், வேண்டிய உருவப்படங்களைத் தேடிக் கேட்டு எடுப்பதிலும், அவற்றையெல்லாம் அச்சுவாகனத்தேற்றுவதிலும் குறித்த சின்னையாப் போதகரவர்கள் பட்ட பிரயாசையானது பனதார மிகப் பெரியதே!

பேருபகாரிகளது பொருளுதவியை முன்னிட்டு, ஆலயம் பின்மறுமாறு புதுக்கோலஞ் பூண்டுள்ளது. பழைய ஆலயத்தின் வடமேற்குப்புறத்திலே, ஆலயத்துக்கு வெளியே இருந்ததாகிய வெஸ்ற்றி என்னும் திருப்பண்டசாலையானது, அழிக்கப்பட்டு, ஆலயத்தினுட்புறத்திலே மேற்குப்பாகமாய் இரண்டு பண்டசாலைகள் கட்டப்பட்டன. ஆலயத்தின் பழைய பாரித்த தூண்கள் அழிக்கப்பட்டு, மெல்லிய கொங்கிறீற் தூண்களோடு அவற்றின் இடைப்பரிமாணம் விசாலித்து அமைக்கப்பட்டது. பழையகாலந்தொட்டு இருந்துவந்ததாகிய ஒற்றைக்கூரை மேற்கோப்பானது இரட்டைக்கூரையாக்கப்பட்டது. கனம் மெக்லலன்ட் போதகர் பேராலும், J. V. கந்தவன உபாத்தியாயர் பேராலும் வைக்கப்பட்டிருந்த ஞாபகக் கற்கள், ஆலயத்தின் பக்கச்சுவர்களில் வைக்கப்பட்டன. ஆலயத்தின் மேற்குச்சுவரின் நடுவிலே, இராமுச் சட்டம்பியாரினதும் மனைவியாரினதும் பெயரால் கொடுபட்ட ஞாபகார்த்த ஜன்னல் நிறுவப்பட்டது. ஆலயத்தின் வடமேற்குவாசல் அடைபட்டு, தென்மேற்கு வாசலோடும், கிழக்குப் பெரியவாசலோடும் இரண்டு மேலதிகமான வாசல்கள் கிழக்குப்பாகமாய் இரு ஓரங்களிலும் அமைக்கப்பட்டன. மூலஸ்தானமும் திருவிருந்திடமும் திருத்தி அமைக்கப்பட்டன. ஆண்டவருக்கு அனந்த ஸ்தோத்திரம்.

எங்கே இருவர் அல்லது மூவர் என் நாமத்திற் கூடுகிறார்களோ, அங்கே அவர்கள்மத்தியிற் பிரசன்னமாயிருப்பேன் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய திரியேகப் பரம்பொருளின் மாறாத வாக்குத்தத்தம் நமது திருச்சபையோடு இன்றும் என்றுமிருக்கக்கடவது! ஆண்டவரின் திருநாமமகிமைக்காகவும் வரப்போகிற சந்ததியார் அறிந்துகொள்வதற்காகவும் சுருக்கமுறையில் எழுதப்பட்ட, கட்டைவேலித் திருச்சபைச் சரித்திரமாகிய இது, வாசிப்போர்க்கு ஆவிக்குரிய உற்சாகத்தையும் கிறீஸ்தவ பக்தி வைராக்கியத்தையும் உண்டுபண்ணி, விசுவாசிகளின் கூட்டம் பெருகுவதற்கு ஏதுவாகுமாறு திரியேகன் திருவருள் பாலிப்பானாக! ஆமென்.

ஆதிக் கிறீஸ்தவர் சிலரின் சந்ததி வரலாறு

1. பீற்றர் முருகப்பரும் பின்சந்ததியாரும்

மேல்நாட்டார் கிறீஸ்து இரட்சகரின் அளவற்ற அன்பாற் கட்டுண்டு—அன்பின் வெளிப்படுத்தலைக் கீழ்நாட்டார்க்குரைக்க வாஞ்சையுள்ளவர்களாய் இருந்தார்களெனச் சரித்திரம் சொல்லுகின்றது. மேல்நாட்டார் ஆவியின் ஏவுதலால் மனைத்தையுந் துறந்து, காடுமலை தாண்டி, ஆழாழி சமுத்திரத்தில் ஆறு ஏழு மாசங்களாகப் பயணஞ்செய்து இலங்கையையடைந்து, சின்னாட்களால் கட்டைவேலியைக் கிட்டினர். அக்காலம் கட்டைவேலி அநாகரீகம் உள்ளதாகவே இருந்திருந்தது. வேதக்காரர் நிழல்பட்டாலும் வீட்டினுள் புகமுடியாது வெளியே நின்றகாலம் அந்தக்காலம்; குந்தியிருக்க ஆசனங்கொடுத்தால் கோடானுகோடி பாவம் கிட்டும் என்று எண்ணியகாலம் அந்தக்காலம்; தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தாலும், தண்ணீர்கொடுத்த பாத்திரம் தவிடுபொடியாக்கவேணும் என்று எண்ணியகாலம் அந்தக்காலம்; உண்மை மார்க்கத்தை உள்ளபடியறியாத காலம் அந்தக்காலம்; பாதிரிமாரைக்கண்டு பயந்தோடிய காலம் அந்தக்காலம்; பாதைகள் தெருக்கள் பண்பாயில்லாதிருந்தகாலம் அந்தக்காலம்; வேதக்காரன் ஆக ஒருவன் ஆவான், ஆனாலவனை வீட்டைவிட்டும் சமுதாயத்தைவிட்டும் ஒதுக்கிய காலம் அந்தக்காலம். இந்த நெருக்கடியான காலத்திற்றான் முருகப்பர் கிறிஸ்துவுக்காகச் சகல கஷ்டங்களையும் மேற்கொண்டு, பீற்றர் முருகப்பர் எனும் பெயருடன் இப்பகுதியில் முதற்பொருளாய் மூலக்கல்லாய் அத்திவாரப்பொருளாய், பிற்காலக் கிறீஸ்த சந்ததியார் அனைவர்க்கும் முதலிடமாய்க் கிறீஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டார். உபாத்தியாயராகவும் உபதேசியாராகவும் கடமையாற்றி, கிறீஸ்தவ மாது ஜேன் சின்னத்தங்கத்தை வாழ்க்கைத்துணைவியாகப் பெற்றார். ஆண்பிள்ளைக

REV. M. A. RATNARAJAH, B. D.

எனது சாட்சி

இம்மட்டுஞ் சீவன் தந்த கருணையங்கடலாகிய கர்த்தாதி கர்த்தரை இதயபூர்வமாகத் தோத்திரித்து, அவரது திருநாமத்துக்கு மகிமையாகும்பொருட்டு, எனது வாழ்க்கையின் அநுபவசாட்சியைப் பகிரங்கமாக அறிக்கையிடுமுகத்தானே, ஈண்டுச் சிலவற்றை எழுத, முன்வந்துள்ளேன்.

யாழ்ப்பாணத்து இணுவில் வைத்தியசாலையில், 1921-ம் ஆண்டு ஒக்ற்ரோபர்மாசம் 11-ந்திகதி செவ்வாய்க்கிழமை பிற்பகற் 4½ மணிக்குப் பிறந்தேனென்றும், பிறந்த மூன்றாம் நாளில், இரத்தபேதியும் இரத்தவாந்தியும் ஏற்பட்டதால், வைத்திய சிகிச்சைக்கு எட்டாது, மரணத் தறுவாயிற் கிடந்தேனென்றும், அதே இடத்தில் அதேதறுவாயில் சுவிசேஷத் திருத்தொண்டுக்கென எனதரிய தந்தையாரவர்களால் ஆண்டவருக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டேனென்றும், அந்த அர்ப்பணமொன்றே எனக்கு ஜீவாமிர்தமாகி, அற்புதகரமாக அங்கு என்னைக் குணமாக்கியதென்றும் விரகறிந்த பின்பு அறியலானேன்.

எனக்கு முன் பிறந்த இரு சகோதரிகள் அதி இளமையிலேயே இறந்துவிட்டமையாலும் எனது பெற்றாருக்கு மூன்றாவது குழந்தையாக நான் பிறந்தமையாலும், என்னை மிகமிக அருமையாக் அவர்கள் பாராட்டிச்சீராட்டி வளர்த்து வந்தனர்.

"எல்லாப் படியாலும் எந்தைபெயர் துலங்கி
நல்லாய் மகிமைபெற நவமணியே கண்வளராய்"

எனவும்,

"நல்லபிள்ளை யென்றுன்னை நானிலத்தோர் மெச்சிடவே
பொல்லாக் குணமகற்றிப் பூபாலா கண்வளராய்"

எனவும்,

"அன்பான ரட்சகரை அநுதினமுஞ் சிந்தைசெய்து
துன்பமொன்று மில்லாமற் சுகமாகக் கண்வளராய்"

எனவும் என் தந்தையார் என்பேரிலியற்றிய தாலாட்டிற் சொல்லியவாறு, ஆண்டவருக்கு மகிமையாக, அவரது திருவருளை முன்னிட்டு, அவருக்கென அவருக்குள் எனதரிய தாயாரது பக்திமடிமீது வளர்க்கப்பட்டேன்.

1921-ம் ஆண்டு கனம் V. R. சாமுவேல் போதகரிடம் கட்டைவேலி ஆலயத்திலே ஞானஸ்நானம் பெற்றேன். எனது ஞானஸ்நானப்பெயர் மோசேஸ் என்பது.

எனக்கும் என் செல்வத் தங்கைச்சிக்கும், சின்னஞ்சிறு வயசுதொட்டே வேதோபதேசம், பாட்டுப்பயிற்சி, செபப் பயிற்சி என்பவற்றை எனது உத்தம மாதா ஒழுங்காகப் புகட்டிவந்ததின் பயனாக எனது வளர்ச்சியானது, நல்ல பாதையிற் சென்றுகொண்டே யிருந்ததென்பதை அதிக மனமகிழ்ச்சியோடு இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன்.

தமது திருத்தொண்டுக்கு வேண்டிய வரப்பிரசாதங்களை ஆண்டவர் எனக்கு இளமையிலேயே அருளத் திருவுளங்கொண்டுள்ளாரென்பது, அவருக்கு மகிமையாக நான் கூறவேண்டிய முக்கியமான ஒரு சாட்சியாகும்.

எனது தந்தையாரது மடியிலிருந்து, ஐந்தாம் வயசிலேயே, சிற்சில தாளப் பயிற்சியும், எட்டாம் வயசில் 'வயலின்' என்னும் வீணைப்பயிற்சியும், பதினோராம் வயசில் 'ஆர்மோனியப்' பயிற்சியும், இவற்றினூடே சிற்சில இராகப் பயிற்சி, மிருதங்கப்பயிற்சிகளும் அடையலானேன்.

நத்தார் புதுவருடப்பிறப்பு ஆகிய திருநாட்களில் நமது கட்டைவேலிக் தேவாலயத்தில் வீணைவாசித்து ஆண்டவரைப் போற்றி மகிமைப்படுத்தும் பாக்கியத்தை இளமையிலேயே பெற்று அநுபவித்தேனாகையால் அவருக்கு அநந்த ஸ்தோத்திரம்!

கல்வித்துறையில் எனது தந்தையாரும், ஆத்மீகத் துறையில் எனது தாயாரும் அக்க பக்கப்பலமாக இருந்து வந்தமையால், தமிழ்க் கலையிலே இயன்றமட்டும் முன்னேற்றமடைவிக்க முயன்ற எனது தந்தையாரது விருப்பப் பிரகாரம் 1938-ம் ஆண்டு ஆவணிமாசம் தமிழ் S. S. C. பரீட்சையிற் சித்திபெற்றேன். அவ்வாறு சித்திபெற்றதும், காலந்தாழ்க்காது, வதிரித் திருஇருதய ஆங்கில கலாசாலையில் ஆறும்வகுப்பிற் சேர்க்கப்பெற்றேன். சேர்ந்து, சிலமாசங்களுள், இருமடி உயர்ச்சி யென்னும் "டபிள் புறொமோஷன்" பெற்று, J. S. C. வகுப்பிற் கற்றுத் தேறினேன்.

என் தந்தையாரது மடியிலிருந்து கற்றுக்கொண்ட பல்வேறு கலைகளுள், ஆங்கிலமு மொன்றாக இருந்ததாகலின், முன்சொன்னவாறு, பிரதமவகுப்புகளை விடுத்து இங்கிலீஷ் ஆறும் வகுப்பிற் சேரவும் "டபிள் புறொமோஷன்" பெறவும் அது பெரும் உதவியாயிற்று.

1942-ம் ஆண்டு மார்கழி மாசம் ஹாட்லிக் கல்லூரியிலிருந்து இங்கிலிஷ் S. S. C. பரீட்சையை, லண்டன் மெற்றிக்குலேஷன் எக்ஸெம்ஷனோடு (Exemption from London Matriculation) பாஸ்பண்ணி வெளியேறச்செய்த தெய்வகிருபைக்குச் சாட்சிகூறுவதற்கு உண்மையிலேயே ஏழை அடியேன் சிறிதளவும் பாத்திரனல்லன். அது மகா பெரிய அற்புதம்! மகா பெரிய தேவ இரக்கம்! ஆண்டவரது ஆச்சரியமான வழிநடத்துதல் எங்கள் குடும்பத்திலும் குடும்பத்தோடும் இடையறாது இருந்துவந்ததை விசேஷமாக அந்தக்காலத்திலே கண்டும் அறிந்தும் உருசித்துங் கொள்ளலானேன்.

1943-ம் ஆண்டு உதயமானது,—எனக்கும் 21 வயசு பூரணமானது, எனது விஷயமாக ஆண்டவருடைய ஆதீனத்திலிருந்ததாகிய காலம் நிறைவேறியதென்றே சொல்லல் வேண்டும்,

வடஇலங்கை மெதடிஸ்த மிஷன் குருசங்க அக்கிராசனராயிருந்த கனம் ஜேம்ஸ் மேதர் என்னுங் குரவர் மூலமாக, சுவிசேஷ ஊழியத்துக்கு அழைக்கப்பட்டேன். "அறுப்பு மிகுதி, வேலையாட்களோ கொஞ்சம்" என்பதையும், அறுப்புக்கு எசமான் அடியேனாகிய என்னை அழைத்ததையும் உணர்ந்தேன். இனுவில் வைத்தியசாலைப் பிரசவ அறையில், என் தந்தையார் செய்துகொண்ட நேர்த்திக்கடனை, திரிகரண சம்மதத்துடனே நிறைவேற்ற உடன்பட்டேன். அக்கிராசனர் அவர்களது, விசேஷ ஒழுங்குப்பிரகாரம், அக்காலம் கட்டைவேலிப் போதகராயிருந்த கனம் முத்தையா அவர்களால் ஸ்தானப் பிரசங்கியாக்கப்பட்டு, 1943-ல் யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரிக்கு அழைக்கப்பட்டேன். அங்கே, விடுதிச்சாலை அதிபனாகவும் ஆசிரியனாகவும் ஒருவருடக்காலம் கடமையாற்றி வரும்போது, வடஇலங்கைக் குருசங்கத்தினதும், பங்களூர் வேதசாஸ்திரக் கல்லூரியினதும் ஆரம்பப் பரீட்சைகள் இரண்டிலும் ஒரேமுறையில் தோற்றும்படி கேட்கப்பட்டேன். அந்தப் பரீட்சைகள் விஷயமாக, மகா கடினமான தீவிர ஆயத்தங்கள் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு என் மேல் விழுந்தது. எனினும், என்னை அழைத்த ஆண்டவருடைய வல்ல திருக்கரங்கள் என்னோடிருந்தமையால், இரு பரீட்சைகளிலும் நன்கு சித்திபெற்றேன்.

1944-ம் ஆண்டு ஜூன் மாசம் 25 ந்திகதி குருசங்கம் என்னை, பங்களூருக்கு அனுப்பியது. பங்களூருக்கென நான் புறப்பட்ட அந்நாள், எனது வாழ்க்கையின் மகாப் பெரிய ஒரு நாளாக இருந்ததென்றே சொல்லல் வேண்டும். எனது பிரிவைக் கணப்பொழுதேனும் சகிக்கமுடியாதிருந்த எனது பெற்றோர் ஆண்டவருடைய ஆறுதல் தேறுதல்களை யடைந்து இருக்கக்கூடியதாக, காலஞ்சென்றுபோன நமது ஜோன் வேலுப்பிள்ளை உபதேசிகரவர்கள் அத்தருணம் சமுகமளித்து 190-ம் கீர்த்தனையைப் பாடி 121-ம சங்கீதத்தை வாசித்து

அதிக அனலோடும் ஊக்கத்தோடும் ஜெபித்து, என்னை ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். அந்த உத்தம தேவ அடியானை எனது வாழ்க்கையில் ஒருபோதுமே மறவேன்.

எனது பரமபிதாவின் திருவருளாலும், எனது இடையறாத ஊக்கம் ஆர்வம் முதலியவற்றாலும் அங்குள்ள பரீட்சைகளிலெல்லாம் தவறாது விசேஷ சித்திகளடைந்தும் விசேஷ பரிசில்களைப்பெற்றும், எனது நான்குவருடப் படிப்பையும் சம்பூரணமாக்கினேன்.

அங்கு சேர்ந்த இரண்டாவது வருடத்தில், எனக்கு ஏற்பட்ட 'அப்பென்றிசயிற்றிஸ்' (appendecites) என்னும் குடல்நோய் காரணமாக அடிக்கடி எனக்கு மனச்சோர்வும் உடற்சோர்வுமுண்டாகி, எனது படிப்புக்கு இடைஞ்சலாக இருந்தனவெனினும், இளம்பராயத்தில் நோய்வாய்ப்பட்டு, ஆபத்தான நிலைமையிலிருந்த பலதடவைகளில் என்னோடிருந்து ஆரோக்கியமளித்து, காத்து, வழிநடத்திவந்த கருணைப் பிதாவின் பெலமானது என்னைத் தாங்கிக்கொண்டே வந்தது.

நான் பங்களூருக்குப்போன நோக்கத்தை இனிதுபெற நிறைவேற்றி, தமது ஆசீர்வாதங்களினால் நிரப்பி, ஆண்டவர் என்னை 1948-ம் ஆண்டு சித்திரைமாசம் மீண்டு இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தார். என்னையும் எனது அரிய தங்கச்சியையும் ஒரேகாலத்திற் கொண்டுசென்று, மீண்டும் ஒரே காலத்திற் கொண்டுவந்த பெருங்கருணைக்கு நன்றியறிதலாக, எனது தந்தையார் செய்திருந்த ஒழுங்குப்பிரகாரம் கட்டைவேலி ஆலயத்திலும், நமது வீட்டிலும் ஸ்தோத்திர ஆராதனைகள் நடத்துவித்து, ஆண்டவர் நமக்கென்று வைத்த ஊழியத்தை ஆரம்பிக்கலானோம்.

கொழும்பிலுள்ள ஜெம்பேற்றுத் திருச்சபை ஊழியனாக 1948-ம் ஆண்டு மே மாசம் 15-ந்திகதி கடமையைக் கையேற்றேன். கனம் தம்பிப்பிள்ளைப் போதகருக்கு உதவியாக இருந்து, எனது கடமைகளை ஆற்றிவரும்பொழுது,

முன்குறித்த குடல்நோயானது, மீண்டுந் தலைகாட்டி முனைந்து என்னை வருத்தலாயிற்று. அதுசம்பந்தமாக அதே ஆண்டு ஒகஸ்ற் மாசம் 14-ந்திகதி, கொழும்புப் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் சத்திரவைத்தியம் செய்யப்பெற்றேன். அங்கலாய்ப்புக்குரிய அதேநாட்களிலும் எனது அருமை இரட்சகரின் செல்வத் திருக்கரங்களே என்னைத் தாங்கி, வேண்டிய சுகபெலத்தை அதி தீவிரமாக எனக்கு அளித்தன. அவரளித்த பெலத்தை முன்னிட்டு அவரது திவ்விய ஊழியத்தை இன்றுவரை செய்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

எனக்குண்டான நன்மை தீமைகளிலிருந்தும், என் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு சம்பவத்திலிருந்தும் அநுபவ வாயிலாக நான் உணர்ந்துகொண்ட பெரிய சத்தியம் இதுவே: அதாவது, தேவன் நம்முடைய பிதா, நாம் அவர் பிள்ளைகள். பிள்ளைகளாகிய நமக்குப் பிதாவாகிய தேவன், ஏதோ ஒரு நல்ல சித்தத்தை வைத்திருக்கிறார். தமக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தமது சித்தத்துக்குக் காத்திருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு அவர் தமது நல்ல சித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்; மனுஷனுடைய ஆசைகளின்படியல்ல, அவனது தேவைகளின்படியே தேவையானவற்றைத் தேவையானகாலத்தில், தேவையான முறைப்படி அவர் மனுஷனுக்கு அருளுவார். அவரிடம் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு, சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக ஒத்துநடக்க அவர் கிரியைசெய்கிறார்.

சகல நன்மையும், சகல கிருபையும், சகல ஆசீர்வாதங்களும் அவருடையனவே. அவருக்கே சகல மேன்மையும் மகிமையும் சதாகாலங்களிலும் உண்டாகக்கடவன. ஆமென்.

Methodist Church,
Jampettah, Colombo.

M. A. Ratnarajah

The Autobiography and the witness

of Mr. D. S. Rasiah

(Assistant Telecommunication Engineer)

Delivered on the 129th Anniversary of The Kaddaively Methodist Church

கட்டைவேலித் திருச்சபையின் 129-ம் ஆண்டுவிழாவில், திரு. டீ. எஸ். இராசையா அவர்கள் சொன்ன சுயசரிதையும் அவரது சாட்சியும்.

“நாசரேத்தூரிலிருந்து யாதொரு நன்மை வரக்கூடுமோ” வென்று சொல்லத்தகும், வடதுன்னாலையெனும் சிற்றூரில் பருத்தித்துறை சாவகச்சேரி றோட்டு, தாமரைக்குளத்துக்குக் கிழக்குப்புறமாகப்போகும் துன்னாலை வடக்கையும் தெற்கையும் பிரிக்கும் மண்பாதையிலுள்ள பிலாஅடைப்பு என்ற இடத்தில், 1890-ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் 25-ந்திகதி ஓர் சைவக் குடும்பத்தில் நான் பிறந்தேன். எனது பெற்றோர் அதிகம் கல்லாதவர்களாயிருந்தபோதிலும், சைவசமய ஒழுங்குகளை அதிக கிரமமாய் அநுஷ்டித்துவந்தார்கள். இதில் விசேஷமாய் நமது மாதா அதிக பக்திவைராக்கியமாய் விரதங்கள், ஆசார அநுஷ்டானங்கள், செபதப வணக்கங்கள் கிரமமாய் நடத்திவந்தார்கள். நாங்களும் அவர்கள் முன்மாதிரியைப் பார்த்து, திருவிழாக்கள், விரதங்கள், ஆலயவழிபாடுகள், தீர்த்தங்கள் முதலியவைகளுக்குப் போய்க்கொண்டுவருவது வழக்கம். என் மாதா இருட்டோடே நேரப்பட எழுந்து ஸ்நானம்செய்து வல்லிபுரக்கோயில்போய் கிருஷ்ணபகவானை வணங்கிவிட்டு, வீட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் எழும்புமுன் வீடு வந்து தன் வீட்டுக் கடமைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பதைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன். அக்காலத்தில் என் இள